

Sam Trọng Thủy Phúc

Contents

Sam Trọng Thủy Phúc	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: Trọng Sinh	3
3. Chương 3: Mâu Thuẫn	7
4. Chương 4: Bán Nhà	10
5. Chương 5: Công Việc	14
6. Chương 6: Tàn Viên	16
7. Chương 7: Liên Hoan	19
8. Chương 8: Thỏ Lộ	24
9. Chương 9: Sinh Bệnh	27
10. Chương 10: Cố Nhân	31

Sam Trọng Thủy Phúc

Giới thiệu

Tác giả: Trọng KhâuSố chương: 94 + 4 Phiên NgoạiThể loại: Trọng sinh, tình hữu độc chung, đô thị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sam-trong-thuy-phuc>

1. Chương 1: Tiết Tử

Ôn Dương chết rồi, tôi quên không được ánh mắt chán ghét cuối cùng anh nhìn tôi, giống như nhìn một thứ dơ bẩn gì đó không phải người.

Nhưng mà, anh dựa vào cái gì chứ? Chỉ bởi vì tôi trong mắt anh là một tên đồng tính luyện ái ghê tởm?

Người khác có lẽ có thể nghĩ như thế, nhưng mà Ôn Dương thì không được, tôi yêu anh nhiều năm như vậy, đem tất cả mê luyện đều đặt trên người anh, anh hiện tại dựa vào cái gì, dựa vào cái gì đối với tôi như thế ...

Cho dù là tôi hại chết anh, đó cũng là... Cũng là bởi vì Ôn Dương anh một mực không chịu yêu tôi, chờ đợi đã quá lâu rồi, tôi thật sự chịu không nổi nữa, tôi thì yêu anh như vậy, anh lại căn bản không nhìn tôi lấy một cái.

Bọn họ nói tôi là người kế thừa duy nhất của Tần thị, chỉ cần thừa kế là có thể sở hữu di sản gia tộc trị giá cả tỷ mỹ kim, bọn họ nói Thạch Sam tôi đáng về đường đường, là thanh niên tài giỏi hiếm có, bọn họ nói có bao nhiêu là cả nam lẫn nữ ái mộ sùng bái tôi, là Ôn Dương anh không biết phân biệt.

Anh xem, tất cả mọi người đều nói như vậy.

Trừ bỏ không phải nữ nhân, tôi thì có nào điểm không xứng với anh, vì cái gì cứ không thể thích tôi?

Ôn Dương có thể tự mình mở công ty thì thế nào, cuối cùng không phải vẫn thất bại, cả phụ thân và đệ đệ đều cùng nhau chèn ép anh, chứng tỏ anh làm người cũng không thành...

Là như vậy phải không?

Không, không phải... Bọn họ đều là người xấu, là Ôn Hách cho tôi thuốc phiện, hắn nói như vậy Ôn Dương nhất định sẽ nghe lời...

Tôi... Tôi cũng không muốn như vậy, ai bảo Ôn Dương một mực nói những lời khiến tôi tức giận, chửi mắng tôi, xem thường tôi, tôi chỉ là muốn nghe anh nói lời dễ chịu một với tôi một chút...

... Muốn anh nói yêu tôi...

Nhưng cuối cùng anh lại nói với tôi, anh mệt mỏi, anh nói kiếp sau hoàn toàn không muốn gặp lại tôi nữa.

Vì cái gì cho đến cùng anh vẫn không chịu yêu tôi, không yêu tôi vì cái gì lúc trước tốt với tôi như vậy, bắt tôi động tâm, bắt tôi trong mắt trong tim tất cả đều là anh, mê muội chấp nhất mà yêu anh một đời, cuối cùng lại nói với tôi anh không yêu tôi.

Vì cái gì không chịu chấp nhận tôi, trên đời này không có ai thương anh hơn tôi, sớm muộn gì anh cũng sẽ hối hận ...

Anh nhất định sẽ hối hận ...

Nhưng mà Ôn Dương chết rồi, anh không thể hối hận nữa, tôi đột nhiên nhận ra điểm này, toàn thân kim không nổi run rẩy, cả người đều bị kinh hoàng cùng mất mát vậy khôn, tôi sợ hãi cuộn mình thành một đoàn.

Người lui tới chỉ chỉ chỗ chỗ vào tôi, tôi nhìn quanh bốn phía, trên mặt cỏ thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba nhân viên y tế đi qua, cách đó không xa là tường cao phong bế, nơi này là bệnh viện sao?

Vì cái gì tôi lại ở đây?

Không! Đây không phải là bệnh viện, tôi nhớ ra rồi, là cái tên quê Tần Viễn kia, là hắn nói tôi bị điên rồi, kết quả cha rơi kia của tôi, thế nhưng thật sự đưa tôi vào bệnh viện tâm thần.

Cái tên lừa đảo tổ về đạo mạo này, nếu không phải hắn, tôi làm sao có thể đối với Ôn Dương như vậy, đều là hắn, đều là hắn làm hại, cũng bởi vì tôi đoạt mất vị trí thừa kế của hắn, nhưng hắn cũng không nghĩ xem, nếu không bởi vì chân hắn bị què, lão gia hỏa kia làm sao có thể đón một đứa con riêng như tôi trở về.

Hắn lại bởi vì vậy mà báo thù tôi, giả ý tiếp cận lấy lòng tôi, cuối cùng chẳng những hại Ôn Dương, còn ép tôi giam đến nơi này, cả ngày bị nhốt cùng một đám kẻ điên.

Không! Tôi không thể cứ ngồi ở đây, tôi phải đi tìm Ôn Dương, tìm Ôn Dương giải thích rõ ràng, không phải tôi, đều là Tần Viễn, Tần Viễn lừa tôi, đều là Ôn Hách, là Ôn Hách ngộ đạo tôi, những cái đó cũng không phải bản ý của tôi.

(ngộ đạo : dẫn dắt đến tư tưởng lệch lạc)

Tôi không biết mình đã ngồi xổm bao lâu, chân đã tê không còn cảm giác, đầu óc mơ mơ màng màng, rốt cục chờ đến thời điểm bảo vệ ở cửa lơ là.

Tôi dồn sức xông ra ngoài, cả người đều là tê dại, đại não trống rỗng, nhất định muốn thoát ra khỏi đây.

Tôi liều mạng mà chạy, phía sau là tiếng hô truy đuổi, tôi không thể để bọn họ bắt trở về, nếu không tôi sẽ không thể đi tìm Ôn Dương nữa.

Tôi còn có chuyện cần nói với Ôn Dương, tôi phải nói cho anh biết, nếu không tôi chết cũng không thể nhắm mắt.

Tôi phải nói cho anh biết, tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ ép buộc anh nữa, không yêu thì không yêu đi, chỉ cần anh hảo hảo còn sống.

Tôi xin thề lần này là thật sự, tôi có thể đánh đổi bất luận cái đại giá gì, cho dù là sinh mệnh, tôi hủy một đời của anh, tôi nguyện ý dùng cả đời mình bù lại.

Tôi thật sự là biết sai rồi.

Nhưng mà Ôn Dương ở đâu?

Anh đang ở đâu?

Ôn Dương...

Ôn Dương hình như chết rồi! Bị tôi hại chết ...

Ngày đó tôi ở chính bên cạnh anh, nhìn anh thẳng tắp cắm mũi dao vào lồng ngực của mình...

Anh đã chết... Anh như thế nào có thể chết?

Chết thì sẽ nghe không thấy lời tôi sám hối nữa, tôi hoảng sợ khựng lại.

“Cẩn thận!”

Một tiếng còi hơi thật dài, đó là thanh âm cuối cùng tôi nghe được trước khi bóng tối phủ xuống.

2. Chương 2: Trọng Sinh

“Thạch Sam...”

Nghe được thanh âm, tôi ngơ ngác một hồi lâu, mới ý thức được hiện giờ mình còn chưa về với Tần gia, vẫn mang cái tên từng đã bị tôi ghét bỏ hai mươi mấy năm kia.

Thạch Sam... Mười Ba, tôi từng nghĩ vô số lần, mẫu thân lúc trước là có bao nhiêu vô tâm, mới đặt cho mình cái tên như vậy, hiện giờ tôi lại chỉ thấy may mắn.

(Thạch sam /shí shān/ đọc giống Thập Tam /shísān/ mười ba.)

Ánh mặt trời tháng ba, chói chang có thừa, độ nóng lại không đủ, hơi lạnh thoang thoảng lẫn trong gió nhẹ.

Tôi theo bản năng sờ lên ngực, cảm nhận trái tim đang nảy lên dưới da thịt ấm áp, may mắn còn sống, may mắn hết thấy đều vẫn kịp.

“Cậu đi đâu đây, hai ngày này như thế nào một mực chạy bên ngoài?” Quách Vũ chạy chậm vài bước đến trước mặt tôi.

Quách Vũ là bạn cùng phòng của tôi, luôn luôn để kiểu tóc ngắn húi cua, chiều cao so với tôi không chênh lệch lắm, nhưng thân thể thì khỏe khoắn hơn rất nhiều, màu da hơi đậm, cười rộ lên rất có lực sát thương, lại là người hài hước, tính cách thật khiến người ta yêu thích.

Tôi cười cười với cậu: “Mới vừa đi phỏng vấn.”

Vừa tỉnh dậy phát hiện bản thân vốn đã gặp tai nạn giao thông, lại bình yên nằm trong căn nhà cũ, tôi phải mất một đoạn thời gian thật dài mới có thể tiêu hóa chuyện này là thật, cả kỳ nghỉ đông của tôi đều

trôi qua đến có chút vô tri vô giác, chờ đến khi đi học lại, mới phát hiện đã sắp tốt nghiệp mà tôi ngay cả chỗ thực tập cũng chưa tìm được.

“Lại đi phỏng vấn? Cảm giác thế nào... Di... Không nhìn ra, Tam Nhi mặc âu phục cũng rất có thần a, Khương Mạn nói không sai, thật có loại cảm giác hại nước ương dân.”

(ương = hại)

(âu phục hữu nhân: âu phục cách điệu kiểu dáng đa dạng thoải mái)

Vì phỏng vấn, tôi cố ý đặt may một bộ âu phục hữu nhân, tuy là tiệm may phổ thông, nhưng căn cứ theo yêu cầu của tôi, ngược lại cắt rất vừa người.

Tôi đẩy bộ móng vuốt của Quách Vũ đang hướng về phía mình, thấp giọng mắng: “Tôi hại nước nào ương dân nào, tôi nếu thực sự có bản lĩnh này, việc đầu tiên muốn làm chính là đem cậu ra thiến.”

Quách Vũ che tay, ra vẻ hoảng sợ: “Vì cái gì? Tôi vốn nghĩ cậu chỉ muốn cắt đầu lưỡi của tôi, từ bao giờ lại có thêm cái ý tưởng này?”

Tôi buồn cười nhìn cậu nói: “Tôi sao phải cắt đầu lưỡi cậu, ngược lại chỉ cần biến làm thái giám, cậu liền biết nên nói chuyện như thế nào.”

“Nương nương tha mạng... ba đời nhà tiểu nhân đều đơn...”

Không đợi người đối diện nói xong, tôi đã tát một cái: “Đừng làm rộn, về thôi.”

Đã đến học kỳ cuối cùng, việc học coi như chấm dứt, mọi người một mặt bắt đầu tìm việc thực tập, một mặt chờ đến tháng 6 bảo vệ tốt nghiệp, sinh viên năm cuối trong ký túc xá vắng đi không ít.

“Dư Minh Kiệt nói ông chủ chết tiết của cậu ấy, đem cà phê hết hạn pha vào trong trà cho bọn họ uống, suốt ba tháng, ở công ty một lần liên hoan cũng không có, đều là bọn họ tự lên lút tổ chức.” Quách Vũ cắn nhả liên miên với tôi.

Tôi vừa lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa trả lời: “Cậu có thể bảo cậu ấy đổi nơi khác, lấy cậu ấy hiện tại thì...”

Lời nói ngưng trệ một khắc ngay khi cửa ký túc xá mở ra, ý cười vẫn còn đọng lại trên mặt.

Vô luận từng tưởng tượng qua bao nhiêu lần về tình huống gặp lại, nhưng khi người kia một lần nữa sinh động đứng ở trước mặt người, người mới biết mình căn bản không có thời gian để suy xét, máu trong người trong khoảnh khắc đều sôi trào lên, không ngừng quay cuồng trong da thịt, đốt đến xương cốt toàn thân đều phát đau.

... Thạch Sam, cậu như thế nào còn không rõ, chúng ta không có khả năng.

... Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, cút cho tôi!

... Cậu nếu dám động vào Dương Huyền, tôi sẽ trả lại cậu gấp bội.

... Kiếp sau chúng ta không bao giờ gặp lại nữa.

Rõ ràng người gần trong gang tấc, lại giống như cách ngàn núi vạn trùng.

Thiếu niên tao nhã, thanh khiết, tuấn lãng, giống như một một thân tùng hiên ngang ngạo nghễ, đáng quý đến không thể nói lên lời như thế, quá rực rỡ, đời đời khiến người ta bồng mắt.

“Làm sao vậy, không vào sao?” Quách Vũ nghi hoặc chen người vào cửa, “Di... Ôn Dương trở lại rồi, như thế nào sớm vậy, còn tưởng rằng anh phải chờ tới khi bảo vệ.”

Ôn Dương buông đồ đạc trong tay xuống, nhìn qua hướng chúng tôi, thần nhiên cười: “Đương nhiên là về xem cậu có khi dễ Tam Nhi không, thuận tiện nhìn xem trời đã bị cậu chọc thủng hay chưa.”

Tôi đi theo Quách Vũ vào, chỉ cảm thấy đầu ong ong, chân hư phù bước về chỗ của mình, mạnh mẽ áp chế bàn tay đang một mực phát run, cảm giác thân thể giống như hoàn toàn mất kiểm soát rồi, tôi thậm chí không dám mở miệng nói chuyện, vô luận lúc trước đã làm bao nhiêu chuẩn bị tâm lý, hiện giờ gặp lại Ôn Dương, vẫn như cũ lòng quân tan rã.

Quách Vũ bất mãn bĩu môi: “Tâm của anh thật thiên vị, chỉ có Tam Nhi là bạn thân cùng phòng của anh, bọn em đều là nạp thẻ điện thoại được khuyến mại.”

Tôi nghe thấy Ôn Dương cười nói: “Nhà đài kia sao lại không biết làm ăn như vậy?”

Lập tức nhận thấy ánh mắt Ôn Dương đưa tới, thân thể tôi nhảy mất bằng cứng lại.

Anh nói: “Mấy hôm không gặp, Tam Nhi của chúng ta lại đẹp trai hơn rồi.” Ngữ điệu nhất quán ôn nhuận trầm thấp, tôi có thể tưởng tượng được khoe miệng anh cong lên, cười đến một mảnh sái nhiên, giống như ánh bình minh ngày xuân, mang theo ôn nhu mê hoặc tâm trí người khác.

(Sái nhiên: tự nhiên, phóng khoáng, tiêu sái)

Nếu có thể, tôi không muốn nói gì cả, đối mặt Ôn Dương, tôi hiện tại ngay cả tán gẫu bình thường cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Tôi âm thầm thở dài một hơi, lại học theo giọng điệu trước kia nói: “Phải không, tự em cũng cảm thấy như thế.” Kết quả thanh âm nói ra vẫn là không được tự nhiên, thoáng mang chút run rẩy.

“Làm sao vậy, không khỏe?” Lòng mày Ôn Dương khẽ nhíu lại.

Quách Vũ cũng nhìn qua: “Không a, mới vừa rồi còn bình thường mà.”

Tôi không thể không quay đầu, cố nặn ra một nụ cười, nói dối: “Không có việc gì, việc thực tập chưa đâu vào đâu, có chút lo lắng.”

Lần thứ hai đối mặt, trái tim tôi lại nhin không được nhảy dựng, người nọ hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi lạnh trắng, để cho tiện hoạt động, tay áo được xắn đến khuỷu tay, khiến cho cả người đều nghiêm thêm phảng phiu suốt khí, sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, dương quang khiến người ta hít thở không thông.

Quách Vũ khó hiểu: “A? Cậu còn lo lắng cái này, cổ vấn lúc trước tôi giới thiệu cho cậu, cậu đều cự tuyệt, tôi còn tưởng cậu đã có lựa chọn tốt hơn.”

Ở đâu ra cái lựa chọn tốt hơn, tôi trước kia sở dĩ cự tuyệt, là muốn đến hỗ trợ công ty của Ôn Dương, nhưng mà sau đó mới biết được, Ôn Dương từ đầu đến cuối đều không hề có ý định này.

Đây cũng coi như là một trong những nguyên nhân lúc trước tôi giận anh, tôi không rõ vì cái gì anh có thể cùng phát tiểu Quan Lỗi, Lương Mễ này đó gây dựng sự nghiệp, mà tôi chỉ là muốn đến giúp anh, không quan tâm cái gì cổ phần công ty, không so đo cái gọi là đãi ngộ, lại bị anh cự tuyệt.

(phát tiểu: bạn cùng chơi, cùng lớn lên từ nhỏ)

Nhưng mà bây giờ tôi không còn băn khoăn những thứ này nữa, Ôn Dương làm việc đều có suy tính, một khi quyết định, rất ít người có thể cải biến, tôi cần làm chính là không đến quấy rầy anh.

“Khó có lúc em cũng không tự tin.” Ôn Dương đi tới, dựa vào cửa xoa xoa đầu tôi, “Nghĩ thoáng một chút, nếu thật không được thì chính là tổn thất của đối phương.”

Cảm nhận động tác từ đỉnh đầu truyền đến, thân thể chớp mắt cứng còng, trong lòng thầm thở dài một tiếng, nhưng đáng tiếc tổn thất không phải là của anh.

“Àn?” Có lẽ là thấy tôi có chút không yên, Ôn Dương hơi hơi cúi đầu, giơ tay lên muốn đặt xuống bả vai tôi.

Tôi theo bản năng né tránh, không chỉ Ôn Dương, ngay cả chính mình cũng có chút sững sốt, tôi chữa cháy cười nói: “Nào dễ dàng như vậy, hy vọng càng lớn thất vọng lại càng nhiều, em tuy là tài hoa hơn người, mạo tựa Phan An, nhưng nếu bị người ghen tị, em cũng là hết cách, phải biết thế giới này khắp nơi đều tràn ngập kẻ ganh ghét đố kỵ.”

(Phan An được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Người ta thường nói “đẹp như Phan An” để ngợi ca vẻ đẹp trai tuấn tú của người đàn ông)

Động tác đó của Ôn Dương rất bình thường, bất quá gọi là hành động kẻ vai sát cánh, Quách Vũ cũng thường xuyên làm như vậy, bình thường không hề cảm thấy gì, đổi lại là Ôn Dương làm, tôi liền sẽ hiểu sai, cảm thấy đối phương đang ám chỉ thích mình.

Hiện tại ngẫm lại thật sự là mơ hồ, đây đến tột cùng bệnh hoa si hay bệnh vương tử?

Quách Vũ nhảy lại đây kêu to: “Tam Nhi, dừng lại, ai mau tới thu phục yêu nghiệt này đi, mỗi ngày đều theo ta khoe khoang tư sắc, thật hết hy vọng rồi.”

Ôn Dương nhướn mày, mỉm cười nhìn Quách Vũ, “Như thế nào, cậu có ý kiến? Tam Nhi của chúng ta chẳng lẽ không phải tài mạo song toàn?”

Quách Vũ một tay ôm ngực, trừng lớn hai mắt làm một bộ dạng bị đả kích, thanh âm ai oán đến cực điểm: “Nô gia có chỗ nào không bằng con hồ ly tinh này, chàng vì sao lại luôn thiên vị hắn?”

Ôn Dương khoanh tay trước ngực, cười thản nhiên: “Tư sắc tầm thường, không đẹp bằng Tam Nhi nhà ta.”

“Chàng chàng chàng... Có câu nói chỉ biết người mới cười, ai nghe người cũ khóc, chàng... chàng vì sao lại đối với thiếp như vậy? Chàng có biết hay không, có biết nô gia đã... đã mang thai hài tử của chàng?”

“...”

Quách Vũ thật sự là quá yêu diễn, chỗ nào cũng là sân khấu của cậu, đại hán tử cao gần một thước tám, học theo kiểu thái tiểu nữ nhi, thật sự là rất buồn cười.

Chỗ nào có cậu sẽ liền với tiếng cười. Trước kia không để ý, hiện tại lại thật hâm mộ lạc quan cùng tiêu sái này, giống như vĩnh viễn đều không có ưu tư.

Cuộc đời tôi có một chút phiền não đến từ gia đình, còn hơn phân nửa là dẫn vật bởi vì mình là một kẻ đồng tính luyến ái, cuối cùng là vướng bận vào cái thực tế không thể thay đổi này, mới có u sầu đời trước, cùng kết cục thê thảm như thế.

” Chàng chàng chàng... chàng là đồ không có lương tâm.” Quách Vũ còn đang dùng Lan Hoa Chỉ hướng về Ôn Dương, còn Ôn Dương thì đen mặt, biết vậy chẳng làm, sao không đâu lại đi dấy vào hàng này.

Lan hoa chỉ =>

Kết quả điện thoại Quách Vũ vang lên, tiếp điện thoại, thanh âm lập tức tự động từ oán phụ khuê phòng cất sang thân sĩ ôn nhu.

“Ân, nói chuyện phiếm cùng bạn trong ký túc, aii – chuẩn bị tốt nghiệp có chút rắc rối, anh cho bọn họ mấy lời khuyên.”

“Không bận, cũng nói sắp xong rồi, đạo lý đều đã giảng minh bạch, chỉ chờ ngộ tính của bọn họ thôi.”

“Ai nha, không có nha, chỉ là hơi thành thực, bọn họ có chút ý lại vào anh.”

“Dừng cười nữa, được, anh lập tức qua gặp em, em yêu chờ...”

Đang rối rắm trong cảm xúc lại bị Quách Vũ biến thành dở khóc dở cười, tôi lúc trước thế nhưng còn ghen tị khi cậu thân cận cùng Ôn Dương, trên mặt dù không hiện, nhưng tránh không được nói lời khó nghe, mà đối phương vẫn luôn là thần kinh thô tục biến tự diễn vô tư như vậy, chưa bao giờ nghiêm túc so đo với tôi, nếu không phải trải qua lần nữa, tôi cũng sẽ không biết bản thân đã từng thật xấu xa.

“Các người đôi cầu nam nam này... ông đây không hầu hạ nữa, ông phải đi tìm muối muối cầu an ủi.” Quách Vũ sửa soạn đơn giản một chút, liền cầm ví tiền cùng đi động ra ngoài.

Thời gian đó chúng tôi ở bốn người, Quách Vũ đi rồi, Dư Minh Kiệt còn chưa trở lại, ký túc xá liền chỉ còn lại tôi cùng Ôn Dương, tôi có chút mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng tự trấn định mở máy tính ra, làm bộ như đang tìm tư liệu.

Ôn Dương không lập tức trở về chỗ của mình, dựa lưng vào tủ quần áo, nghiêng đầu nói với tôi: “Gần đây có phải xảy ra chuyện gì rồi không, tâm tình không tốt?”

Tôi quay đầu, giống như không có việc gì nói: “Không thể nào.”

Ôn Dương cười, lại tới xoa đầu tôi: “Không muốn phản ứng anh, điện thoại cũng không nhận, còn nói không có chuyện gì, nói chút, rốt cuộc làm sao vậy?”

Ôn Dương tự xưng là hiểu tôi, nhưng lại không hề biết tôi đang mang tâm tư bấn thủ gì đối với mình, hoặc nói, là một nam nhân bình thường, ai lại sẽ nghĩ tới thứ đó đây?

Tôi nhớ rõ mình đời trước, thời điểm này gặp lại Ôn Dương là loại vui sướng đến vô pháp ức chế, nhớ nhưng trường cửu lại bởi vì chịu không nổi cách xa lần nữa, dưới sự ôn nhu quan tâm của đối phương, nhất thời nhịn không được liền bày tỏ.

Kết quả là nếm phải tư vị rơi xuống từ thiên đường.

(Đánh dấu: Ôn Dương và mấy người cùng phòng đều học đại học năm cuối nhưng không hiểu sao Ôn Dương lại hơn hai tuổi nữa ())

3. Chương 3: Mâu Thuẫn

Nói đến, Ôn Dương luôn luôn rất chiều cổ tôi, rót nước, mang cơm, giữ chỗ, giúp điểm danh, tập luyện thay, trời lạnh nhắc mặc thêm áo, sinh bệnh chạy quanh săn sóc, cũng sẽ thường xuyên kéo tôi đi rèn luyện, giúp tôi báo danh hoạt động xã đoàn... Mặc dù đều là chút việc nhỏ, nhưng là vô vi bất chí trong cuộc sống hàng ngày.

(vô vi bất chí: tỉ mỉ chu đáo từng vấn đề nhỏ, quan tâm chăm sóc hết khả năng có thể)

Anh đã dạy dỗ một kẻ chỉ biết vui đầu vào sách như tôi rất nhiều thứ, trong quãng thời gian hơn ba năm chúng tôi cơ hồ cùng tiến cùng lùi, bây giờ nghĩ lại, nếu như không có Ôn Dương, cuộc sống đại học của tôi sợ là sẽ vô vị đến không có nổi nửa điểm gọn gàng.

Nhưng mà sau đó tôi mới biết được, anh chỉ là xuất phát từ đồng tình. (đồng tình ở đây mang nghĩa động lòng thương xót)

Nhờ vào đặc quyền từ chức vụ, Ôn Dương biết được bạn cùng phòng của mình là một người mẹ mất sớm, cha không rõ, dựa vào tiền tiết kiệm của ông bà ngoại sống qua ngày, cho nên anh mới chiều cổ tôi hơn.

Hai chữ đồng tình luôn sẽ chạm đến lòng tự trọng của kẻ đáng thương, người đồng tình thường thường đều là kèm theo thiện ý, cho dù không biết cảm ơn, cũng không nên bởi vậy mà mang lòng oán hận.

Còn tôi lại là lấy oán báo ân, sau khi tỏ tình thất bại liền thẹn quá thành giận, không chấp nhận được kết quả như thế, luôn nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày phải khiến cho anh hối tiếc.

Kiếp trước màn tỏ tình kia là điểm khởi đầu cho những tháng ngày đau khổ của Ôn Dương, cũng là bước ngoặt trong cuộc đời tôi, hiện giờ tôi không tiếp tục dây dưa nữa, có phải hay không Ôn Dương sẽ có một thể giới thanh tịnh.

Tính ra, diện mạo Ôn Dương cũng không phải đặc biệt xuất chúng, mà là loại “khí chất” hư vô phiêu diêu mọi người thường hay nhắc ấy, dáng người một thước tám lăm cao thẳng thon dài, lúc bước đi hai chân bằng thẳng tắp, đường nét sắc bén đến lợi hại, xử sự ôn hòa lễ độ, trên mặt luôn mang theo nét cười nhẹ, tạo cho người ta một cảm giác thân thiết, là loại khí chất tao nhã rất có cá tính.

Tựa như hiện tại, anh đứng dựa lưng vào tủ quần áo, đôi chân thẳng dài đan chéo, ngoái đầu nhìn tôi, triệt để hiển lộ đường đường nét nét trên gương mặt anh tuấn, tim tôi đập nhanh đến không thể khống chế.

Người sống hai kiếp, đã có thể thuần thục kiểm soát cảm xúc bên ngoài của mình, nhưng đối mặt với Ôn Dương vẫn là không thể vận dụng cười xe nhẹ đi đường quen.

(cười xe nhẹ đi đường quen: dễ dàng giải quyết một vấn đề vì đã có kinh nghiệm từ trước)

“Em lừa anh làm gì, ngược lại anh sao đã trở về rồi? Công ty gần đây thế nào?”

Đời trước Ôn Dương cũng là trở về vào thời gian này, bất quá lúc ấy tôi triệt để bị vây hãm trong cảm xúc tỏ tình thất bại, không thể hỏi nguyên nhân.

Nói đến công ty Ôn Dương, lúc trước bởi vì trong lòng tràn ngập phần uất, tôi gây thêm cho anh không biết bao nhiêu rắc rối, thậm chí sau đó còn cậy thế hiếp bức anh, hiện tại nghĩ lại luôn muốn tự đập mình một trận.

Ôn Dương tựa vào tủ đứng, thở dài một tiếng: “Bạn gái Quan Lỗi đến, quả nhân bị đuổi ra khỏi cửa rồi.”

Vì gây dựng sự nghiệp, Ôn Dương sau khi bán đi chính căn biệt thự mà mẹ anh để lại, liền đến cậy nhờ chỗ của Quan Lỗi, hai người hợp tác ở cùng một chỗ cũng thuận tiện.

Nhưng mà... bạn gái Quan Lỗi, Đỗ Nhu sao?

Chính là sớm như vậy đã bắt đầu tác quái, thật đúng là quá thủ đoạn, đầu tiên đem hai người này tách ra, lại tạo chút mâu thuẫn gì đó, vậy liền dễ dàng hơn nhiều.

“Trường học chúng ta ở ngoại thành, không có phương tiện qua lại, tốt nhất là tìm một phòng thuê gần công ty, trước tiên có thể tìm trên mạng xem.” Tôi thuận miệng đề nghị, rồi quay đầu tiếp tục nghịch máy tính, sợ mình lại rụt rè, cũng không dám nói gì thêm.

“Em tính bao giờ thì dọn đi?”

“Em?” Tôi ngắc đầu, có chút nghi hoặc.

Ôn Dương nở nụ cười, lần nữa vươn tay xoa xoa đầu tôi, “Em sắp thực tập rồi, sớm muộn gì cũng phải chuyển vào nội thành, chúng ta có thể cùng chia tiền thuê nhà.”

Tôi có thể tưởng tượng ra bộ dáng kinh ngạc của mình hiện tại, làm sao cũng chưa từng nghĩ tới là cái tình huống như thế này.

Ôn Dương muốn ở chung với tôi?

Nhắc lại thật buồn cười, đời trước bởi vì sau thời gian dài không gặp, tôi nén không nổi nhớ nhung trong lòng, cướp lời trước Ôn Dương ngu ngốc thổ lộ, kết quả lãng phí đi một cơ hội có thể thân cận cùng anh.

Nhưng mà lần này vô luận trong lòng có bao nhiêu kích động, cũng chỉ được phép là kích động mà thôi, không thể ôm thêm bất cứ hy vọng xa vời gì.

Có lẽ là thấy biểu tình của tôi quá mức rối rắm, Ôn Dương bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đừng tức giận nữa, gần đây thật là rất bận, không phải cố ý không liên hệ em.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên, vậy Ôn Dương cho là tôi đang giận anh? Kiếp trước tôi là bởi vậy mà tức giận? Có lẽ đi, hiện giờ chỉ nhớ lúc ấy sau khi bị cự tuyệt, cái loại cảm giác trời đất đều sụp đổ đó.

“Hay là thôi đi, em còn chưa xác định được công ty, nếu là cách quá xa lại làm chậm trễ chuyện này, anh cứ tự mình đi xem trước.” Nói xong tôi lại bổ sung, “Em không có giận.”

Ôn Dương nhíu mi, xoay người tới gần, vươn tay đóng laptop lại, dùng ánh mắt thăm dò nhìn tôi, tôi cảm giác hô hấp của mình như đều muốn ngừng, vội lui về phía sau.

Tôi nghe thấy anh khẽ thở dài: “Đến tận cùng là làm sao vậy? Sao có cảm giác như em đang sợ anh?”

Đứng lên, cảm giác ần ần nóng, từ lúc bước vào ký túc xá vẫn luôn quên chưa cởi áo khoác, còn đang mặc nguyên bộ âu phục kia, hô hấp sắp không thông rồi.

Tôi vội đi mở tủ quần áo, che giấu biểu cảm luống cuống của mình, nói rằng: “Kia thật không có gì, chỉ là em cảm thấy dù sao cũng phải học tự lập, không thể cứ dựa vào anh, hơn nữa em có chút không thích anh luôn thể hiện cái loại ưu ái này, có lẽ chính anh cũng không biết, anh khiến em cảm thấy rất có áp lực, đôi khi thậm chí là tự ti...” Tôi cảm giác nói không nổi nữa, Ôn Dương nhất định rất thất vọng về tôi, anh vẫn luôn tốt với tôi như vậy, kết quả tôi lại nói ra những lời này.

“Vẫn đang giận?” Cách một cánh cửa, tôi nghe thấy anh hỏi.

Tôi sâu kín hít một hơi, tận lực bình tĩnh nói: “Em không muốn lừa anh, em rất cảm kích anh đã luôn chiều cố em, nhưng đôi khi anh lại tự cho là đúng, căn bản không quan tâm đến ý nguyện của người khác, làm những chuyện tự nghĩ là tốt cho em, cho là mình thật vĩ đại, kỳ thật em căn bản không cần anh đồng tình, anh như vậy thật sự rất...”

“Đây là lời thật lòng của em?” Ôn Dương lên tiếng ngắt lời tôi, thanh âm trầm thấp rõ ràng phẳng phất chút giận dữ.

Cả trán tôi đầy là mồ hôi, cánh tay tìm quần áo cứ một mực run rẩy, tôi cố gắng tự trấn định nói: “Em sớm đã muốn nói với anh, chỉ là ở cùng một ký túc xá ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, em không muốn biến quan hệ thành gượng gạo, hiện tại cũng sắp chuyển đi rồi, có mấy lời không tỏ không...”

Phanh ——

Trong phòng vang lên tiếng sập cửa thật mạnh.

Ôn Dương bỏ đi.

Tôi chậm rãi ngồi sụp xuống, bưng chặt lồng ngực đang mãnh liệt đập phồng, trong lòng lạnh run lên, tựa như chút ấm áp cuối cùng còn lại, đều theo Ôn Dương đi mất rồi.

Tôi muốn tận mắt nhìn Ôn Dương có một cuộc đời hạnh phúc viên mãn, tôi tuyệt không thể biến thành trở ngại của anh...

Ai cũng không thể ngăn cản tôi, bao gồm chính mình.

Tôi cũng không biết mình bất động như vậy bao lâu, thời điểm đứng lên, đã ướt một đầu mồ hôi, ngồi xổm quá lâu khiến chân lão đảo một chút.

Còn có chính sự phải làm, tôi không thể cứ đắm chìm trong cảm xúc thương xuân bi thu nữa.

Trong thời điểm một người có được loại năng lực hoặc quyền lợi gì đó, lại phải nhịn xuống không sử dụng, thật là một sự tình khó nói.

Vốn dĩ tôi không tính đụng vào thị trường chứng khoán, kiếp trước cuộc sống thay đổi quá nhanh khiến cho tôi mỗi một không gánh vác nổi, cả đời này chỉ mong tận lực an ổn hơn một chút, nhưng mà Ôn Dương trở về lần này tôi mới nhớ ra, lúc ban đầu anh gây dựng sự nghiệp cũng không thuận lợi, nếu không cũng sẽ không bị tôi lợi dụng sơ hở, bị tôi gây phiền toái.

Mà muốn tích lũy tài phú thì con đường nhanh nhất chính là thị trường chứng khoán, nhưng với hơn hai vạn tiền vốn hiện tại, dù là tăng gấp đôi cũng chưa đến 5 vạn, không khác gì muối bỏ biển, tôi nghĩ đến căn nhà ông bà ngoại để lại.

Tôi ngồi trước laptop, một mình tính toán, hiện tại không gian tăng trưởng tỉ giá nhà đất có hạn, đã qua thời kì đầu tư tốt nhất, trừ khi lạm phát, bằng không dù để thêm mười năm cũng không chắc có dao động nhiều, mà chiều hướng đại khái của thị trường chứng khoán năm năm sắp tới tôi đều nắm rõ.

Xuất phát từ ích lợi, cho dù không có Ôn Dương, giá trị của căn nhà cũng không lớn, chỉ có một bản khoản duy nhất, căn nhà đó là của người thân để lại cho tôi, chứa đựng rất nhiều hồi ức.

Nhưng tôi quyết định rồi, cuộc sống đương nhiên sẽ không thể luôn luôn trọn vẹn, có rất nhiều lựa chọn khó cả đôi đường, tôi phải hảo hảo gìn giữ người còn sống.

Tôi trực tiếp mở một tài khoản trên mạng, nhiều nhất 7 ngày có thể thông qua xét duyệt, mà tôi cũng muốn về nhà cũ một chuyến, đăng ký với bên môi giới, tôi tính toán một chút, thời gian bán nhà, thời gian vốn đầu cơ cổ phiếu chảy ngược, chờ tới khi Ôn Dương cần đến tiền thì cũng dư dả.

Tâm tình tôi bỗng biến thành thật tốt, lập tức lên mạng đặt vé tàu ngày mai, đơn giản thu dọn hành lý, tự mình ngồi xuống ghế xoay mấy vòng, sau khi trọng sinh, lần đầu tiên có loại hùng tâm tráng chí muốn làm một trận lớn.

(hùng tâm tráng chí: tham vọng lớn)

Chỉ là không đợi tôi đắc ý được lâu, Ôn Dương đã đẩy cửa tiến vào, nụ cười của tôi lập tức giăng co trên mặt.

Tôi xấu hổ trắc đầu, hơi né tránh tầm mắt của anh.

Cái này giống như hai người mới vừa lớn tiếng, một người tức giận đến không được, ra bên ngoài đi bộ một vòng, thật vất vả điều chỉnh được cơn giận, trở về phát hiện người kia lại giống như không có việc gì vụng trộm cười, còn có cái gì bực mình hơn?

Tôi có thể cảm giác được Ôn Dương phi thường muốn sập cửa lần nữa, anh đen mặt, mang theo hai hộp cơm tiến vào, ngồi xuống chỗ của mình bắt đầu ăn.

Ngửi mùi tôi liền biết là món mì khô mình thích nhất, bên trên phủ tương vừng và hành thái, khiến cho tham trù của người ta đều bị câu lên đây, đã bao nhiêu năm chưa được nếm qua. Nhưng mà tôi biết Ôn Dương giận rồi, đương nhiên sẽ không chia cho mình, chẳng sợ có một phần vốn chính là mua cho tôi.

(tham trù: con bọ tham ăn :))

Tôi nghĩ anh nhất định sẽ quá no, hai hộp đều là xuất lớn.

Quả nhiên, buổi đêm khi ngủ, Ôn Dương một mực xoay người khó chịu.

Tôi do dự chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định lật người xuống giường, tìm thuốc dạ dày cùng men tiêu hóa, không quản như thế nào, tôi bây giờ không thể nhìn anh chịu đau, tôi không phải là tên tâm thần vẩn vơ trong quá khứ kia nữa, xem anh thống khổ mà lấy làm khoái ý trong lòng.

Tôi bước lên thang gỗ gõ mặt giường của anh, đem thuốc cùng nước đưa tới trước mặt Ôn Dương, lúc này đèn đã tắt, nương theo ánh trăng, gương mặt tuần dật không hề phòng bị của Ôn Dương, rơi vào trong mắt tôi, mi phong khẽ nhú, khóe miệng mím chặt, mấy lọn tóc mỏng trên trán hơi hỗn độn, hết thấy lọt vào mắt tôi đều là một loại đẹp đến không dám chạm tay.

Ôn Dương mở mắt, nhìn nửa ngày mới vươn tay tiếp nhận rồi uống thuốc.

Trong lòng tôi thả lỏng, bắt giác câu lên khóe miệng, người này vẫn là dễ dụ như thế, hoặc nói chỉ cần tôi không đụng vào giới hạn của anh, anh luôn luôn khoan dung với tôi.

Tôi vươn tay muốn nhận lại cốc nước, Ôn Dương lại nhìn tôi không động, không nói một lời, cũng chỉ là nhìn, không có biểu tình nào khác, ánh mắt sáng rực thâm thúy, con người tối đen u lượng tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói.

Tôi không được tự nhiên quay đầu đi, thúc giục một tiếng. Ước chừng một hồi lâu, trong đêm đen tôi nghe thấy thanh âm của Ôn Dương.

“Thực xin lỗi...”

4. Chương 4: Bán Nhà

“Em nói có lẽ không sai... Anh nhiều khi có chút tự cho là đúng, nghĩ là tốt cho em...”

Thanh âm của Ôn Dương rất êm tai, vang lên trong đêm tối mang theo nhu nhuận trầm thấp đặc hữu.

Tôi lại thấy hổ thẹn tội lỗi, Ôn Dương đang xin lỗi tôi, lại là sau khi tôi nói ra những lời quá đáng như vậy.

Anh ngừng một chút, nói tiếp: “Về sau anh sẽ chú ý, rất nhiều lúc anh cũng không nghĩ được nhiều, chỉ là muốn giúp em, anh vẫn luôn xem em là...”

“Anh biết là được rồi.” Tôi đột nhiên nghe không nổi nữa, trực tiếp ngắt lời anh.

Ôn Dương cao cao tại thượng, Ôn Dương ngay cả trước thuốc phiện cũng chưa từng cúi đầu của tôi, làm sao lại có thể ăn nói khéps nép giải thích với người khác, rõ ràng chịu ủy khuất chính là anh, bị đối xử không công bằng chính là anh, lại còn muốn nhận lỗi với tôi, trong lòng tôi chua xót, cho nên tôi vẫn luôn ý vào tha thứ cùng nhường nhịn của anh, được một tắc lại muốn tiến một thước thương tổn anh.

“Em cảm tạ anh đã làm những thứ đó vì em, nhưng vừa nhìn thấy anh em liền sẽ nhớ tới bản thân mình đã từng trải qua những nghèo túng hủ lậu kia, em muốn quên quá khứ bắt đầu lại một lần nữa, cho nên không muốn tiếp tục gặp lại anh, sau khi tốt nghiệp chúng ta đường ai nấy đi, cũng không cần phải liên hệ, nói thật, anh đúng là đã cho em không ít những ngày tốt đẹp ở đại học, nhưng mà về sau cơ hồ không thể trợ giúp gì cho em nữa, em nghe nói anh bị người trong nhà đuổi đi rồi, không có gia thế duy trì, anh còn có thể ...”

Phanh...

Là tiếng chiếc cốc vỡ vụn.

Cốc thủy tinh bị hung bạo ném xuống mặt đất, mảnh nhỏ văng ra tứ phía.

Tôi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Ôn Dương, bàn tay anh run rẩy nắm chặt thành quyền, trên mặt có thất vọng, có giận dữ, càng nhiều hơn là thống khổ ẩn nhẫn, cực lực áp chế phần nộ dâng trào.

Tôi đau lòng đến có chút thở không nổi nữa, chỉ hận không thể lập tức quỳ xuống cầu xin anh tha thứ, nhưng là tôi biết, tôi phải khiến anh triệt để chết tâm, thật sự lần nữa tiến vào cuộc sống của anh, lấy chấp niệm của tôi, nhất định không khổng chế được chính mình, Ôn Dương là ma chướng của tôi, giải không xong, chỉ có thể vung đao lưu loát một đường chặt đứt.

“Cậu yên tâm.” Anh gằn từng chữ, “Tôi... Về sau sẽ không bao giờ quấy rầy cậu.”

Tôi vô cùng bình tĩnh, chậm rãi xoay người, xuống giường thang, trở về chỗ của mình.

Nằm ở trên giường, suy nghĩ về mọi thứ trải qua ở kiếp trước, bình tĩnh như mộng ở kiếp này, ngơ ngẩn ngẩn một đêm, như thế nào cũng tìm không ra manh mối, chưa đợi trời chưa sáng liền thu dọn giấy tờ rời đi.

Mang theo thuốc ban nãy lấy từ phòng y tế của trường, vừa ngồi xuống ghế xe lửa còn chưa ấm chỗ, Quách Vũ liền gọi điện thoại tới.

“Thạch Sam, cậu ở đâu?”

“Trên xe lửa, tôi về nhà xử lý mấy chuyện.”

“Đột ngột như vậy, cậu không phải là đánh nhau với Ôn Dương chứ?”

Tôi ngừng một chút, nói: “Không thể nào a.”

“Gạt tôi được sao, không phải thì máu ở đâu ra, lúc tôi đi ra ngoài không phải vẫn bình thường sao? Ôn Dương bình thường cung cậu như tổ tông vậy, hôm nay sao lại nổi đánh cậu? Tôi thật thắc mắc, cậu làm thế nào có thể chọc giận người ta thành như vậy, cậu không biết sáng sớm mặt Ôn Dương đã xanh lè.”

Dưới chân truyền đến một trận đau đớn, lúc Ôn Dương ném cái cốc tôi đang đứng trên giường thang, tự nhiên lan đến không đến tôi, nhưng khi bước xuống, tinh thần tôi hoảng hốt đến quên đi dép, kết quả lòng bàn chân bị cắt một đường, buổi sáng phải đến phòng y tế một chuyến, mới khép khiêng lên xe lửa.

“Ôn Dương không đánh tôi, cái chén rơi vỡ, tôi xuống giường không chú ý, ở quê có chút việc, sốt ruột nên quên nói cho cậu biết.” Sợ Quách Vũ không tin, hỏi lại không chịu yên, tôi bổ sung, “Chúng tôi thật không đánh nhau, tôi thề!” Cũng thật là không có đánh nhau, cái này thấy thế nào cũng là tôi tự chuốc.

“Thật không có?” Quách Vũ ngừng một chút, thở dài nói, “Được rồi, vậy cậu về cẩn thận, có việc gọi điện thoại.”

Kỳ thật cậu ấy có lẽ cũng không phải tin tôi, tình hình này nhìn một chút cũng không giống chưa xảy ra việc gì, chỉ là biết tôi nhất định sẽ không nói thêm, cũng không tiếp tục truy vấn.

Cúp điện thoại, sau một đêm ngơ ngẩn, rốt cục có hơi buồn ngủ, một nỗi thiếp đi trong tiếng ồn ào của xe lửa, trong mơ màng tựa hồ lại mơ thấy đoạn quá khứ không muốn nhớ lại kia.

...

Phòng bệnh thuần một màu trắng, vẻ mặt Ôn Dương yếu ớt nằm ở trên giường.

“Anh tại sao lại không chịu ăn gì, thân thể là của chính mình, anh không thương bản thân, ai sẽ quản anh?” Tôi ngồi ở trước giường, múc cháo cho Ôn Dương, làm ra một biểu cảm răn dạy sâu sắc.

“Khụ khụ...” Trên giường bệnh, sắc mặt Ôn Dương nhợt nhạt, hai gò má hãm sâu, lồng ngực bởi vì ho khan mà kịch liệt phập phồng.

Tâm tình tôi rất tệ, Ôn Dương như vậy khiến tôi cảm thấy anh bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, tôi hít một ngụm khí, thấp giọng khuyên nhủ: “Anh tội gì phải vậy? Anh chỉ cần cùng em một chỗ, em sẽ tha cho anh, anh lại có thể trải qua những ngày như trước kia, còn sẽ mở công ty cho anh, anh có cái gì không hài lòng?”

Nghe vậy, Ôn Dương càng ho đến lợi hại hơn, gương mặt trắng bệch ho đến hiện lên từng tia đỏ ửng, “Cậu cho là... tôi còn có thể bắt đầu lại sao?”

Anh điều chỉnh hô hấp, nhắm mắt lại, nói rằng: “Tôi hết rồi.”

Ôn Dương dầu muối không nhận như vậy, khiến tôi đồng thời vừa chột dạ, lại thần kỳ phần nộ: “Đây còn không phải là tại anh?”

(dầu muối không nhận: mô tả những người cứng đầu)

Anh lại phiền chán mở miệng: “Cậu để tôi yên tĩnh một lúc.”

Tôi chỉ cảm giác một cỗ hỏa khí không ngừng bốc lên, cả người đột nhiên lâm vào trạng thái điên cuồng, tôi ném bát, hướng về phía giường bệnh lớn tiếng, “Em rất cuộc phải làm như thế nào, anh nói —— anh rất cuộc muốn em như thế nào, em vì anh làm nhiều như vậy, anh nhìn không thấy sao, rất cuộc như thế nào anh mới yêu em?” Tôi giống như người điên, gào thét cuồng loạn.

Ôn Dương chán ghét nhắm mắt lại, quay đầu, căn bản không muốn nhìn tôi.

Có một khoảnh khắc như vậy, tôi hận không thể bóp chết anh, rồi lập tức lại bị ý tưởng của chính mình dọa sợ, tôi như thế nào lại muốn giết Ôn Dương đây, tôi yêu anh như vậy, tôi đang suy nghĩ cái gì, sao có thể biến thành thế này, vì cái gì muốn thương tổn anh, đây không phải là tôi, không phải tôi, không phải...

... Tôi giật mình từ trong mộng, cả người đều là mồ hôi, chưa đợi cảm xúc bình ổn, chợt nghe thấy tiếng xe lửa chậm chạp ngừng lại, tôi vội xách hành lý bước xuống.

Thoát khỏi toa xe bí bách, gió xuân âu yếm trên mặt, khiến người ta có loại cảm giác bừng tỉnh, ánh mặt trời chiếu xuống thoải mái đến hít thở.

Hết thấy đều giống như một giấc mộng, thân ở trong cuộc, luôn e sợ chính mình nếu không cẩn thận liền sẽ lạc mất phương hướng.

Nếu như nói kiếp trước là mơ, nó lại chân thật đến bắt người ta sợ hãi.

Nếu như nói hiện tại là chấp niệm mà thành mộng, Ôn Dương lại ở ngay trước mắt tôi thật sinh động.

Ác mộng luôn luôn quá nhiều, khiến tôi không ngừng hoài nghi mình có thật đã trọng sinh? Tất cả những thứ này liệu có còn kịp hay không?

Mong trời cao thương xót, cho dù không thể khoan dung cho tội nghiệt kiếp trước, cũng hãy cho tôi một cơ hội chuộc tội.

Tôi mặc dù không thể lý giải trạng thái điên cuồng của chính mình khi đó, nhưng sau trọng sinh tôi giống như đột nhiên được người lay tỉnh, tầng tầng sương mù rốt cục được đẩy lùi, những thứ đã từng nghĩ không ra nhìn không thấu, rốt cục hiểu được rõ ràng.

Cảm tạ cho tôi cơ hội sống lại, đời này tôi nhất định sẽ làm tốt.

... ..

Một căn nhà nhỏ ba phòng ngủ một phòng khách tổng cộng 150m², đất thị trấn không thể so với trong thành phố, trả xong thuế, phỏng chừng cũng không đến 70 vạn, bởi vì sốt ruột muốn rời tay nên treo ở chỗ môi giới, cuối cùng 65 vạn liền thành giao, giằng co qua lại mất non 1 tháng.

Thời điểm quay lại trường học, Ôn Dương đã đi rồi.

Quách Vũ thấy tôi trở về rất cao hứng, người này cũng thật kỳ ba, đột ngột quyết định khảo nghiệm, làm bỏ lỡ thời gian báo danh tốt nhất, lúc này đành ở lại trường vô ích.

(khảo nghiệm: thi để tham gia làm nghiên cứu sinh)

Bất quá hai chúng tôi cũng coi như có bạn, hoặc là nói tôi cần có người để chứng minh, hết thấy tôi đang trải qua hiện tại không phải là giả.

Quách Vũ ngó đầu nhìn sang chỗ tôi, hỏi: “Cậu chơi cổ phiếu, không sợ rủi ro sao?”

Tôi cười cười: “Việc không phiếu lưu thì ở đâu chẳng có? Chung quy phải thử một lần.”

“Lá gan thật lớn, một chút cũng không sợ hãi?” Quách Vũ nghe vậy lo lắng.

Tôi nhìn tuyển đề K mấy ngày liên tục đi lên, ý cười trên mặt càng sâu, đẩy đẩy gọng kính nói: “Sợ a! Như vậy tôi liền mất hết vốn liếng rồi!”

Nhưng trong lòng nói: làm sao có thể, nếu không hoàn toàn nắm chắc, tôi làm sao dám quảng toàn bộ gia sản vào a.

“Thạch Sam cậu thật sự càng ngày càng khiến người ta không nắm bắt được.” Quách Vũ kéo ghế lại đây nói, “Tôi cảm thấy cậu hiện tại đặc biệt giống cái loại nhân sĩ tinh anh trong xã hội, xử sự nhã nhặn lễ độ, nói chuyện thận trọng, khắp nơi đều giấu lão bánh quẩy.”

(lão bánh quẩy: người khôn khéo, tinh tế)

Tôi đầu tiên là sửng sốt, lại lập tức cười nói: “Lão bánh quẩy đề cử cho cậu hai loại cổ phiếu, cậu muốn không?”

“Cậu đây không phải muốn chậm trễ tôi khảo nghiệm chứ? Tôi nếu nghiệm rồi, còn có tâm tình ôn tập sao?” Quách Vũ xoay người, không chút nào dao động.

Người này thoát nhìn cả ngày không ngừng hi hi ha ha, không chút nghiêm chỉnh, thật ra tự chủ rất mạnh, tôi mấy ngày này mua cổ đều không cần giấu diếm, cậu ấy cũng biết tôi kiếm được không ít, nhưng lại có thể nhịn được hấp dẫn, điểm này thực khiến người khác không thể không bội phục.

Bất quá, người khi đắc ý, không nên cười quá lớn, nếu không rất dễ gặp phải rắc rối.

Nhận được điện thoại của Tần Phủ vẫn khiến cho tôi phải mất hồi lâu để phản ứng, là thời gian này sao? Như vậy tôi hy vọng bánh răng của vận mệnh từ giờ khắc này bắt đầu chuyển hướng...

Sau hai mươi hai năm cha của tôi rốt cục đã nhớ ra mình còn có một đứa con trai.

Nghĩ đến kiếp trước bị người này đưa đến viện an dưỡng, thật ra là một bệnh viện tâm thần địa phương, hặn?

Không, tôi chỉ giận chính mình ngu xuẩn, bị dục vọng làm cho thần chí hồ đồ, say mê trong tiền tài đánh mất bản ngã, hết thấy thâm kịch đều là tự mình tạo ra.

Thị thị phi phi đều đã qua đi, tôi không muốn cứ miệt mài theo đuổi, nhưng tôi quyết không cho phép mình lặp lại sai lầm đồng dạng, lại để người kia nhiễu loạn cuộc sống.

Tôi cười lạnh với người trong điện thoại nói: “Tôi nghĩ ngài tìm nhầm người rồi, bất kể như thế nào, vẫn là hy vọng ngài có thể chuyên nghiệp chút, bản thân cái thứ không có cha này, ngài nếu nói ngài là mẫu thân của tôi, tôi còn có thể ngấm lại xem có phải lão nhân gia ở dưới đó quá cô đơn, không có việc gì vùng dậy về thăm nhi tử hay không, về phần người phụ thân chưa từng gặp qua, việc này —— ân, lão già kia tôi thật không có chút hiềm lạ.”

5. Chương 5: Công Việc

Tôi cúp điện thoại, có thể tưởng tượng ra bộ dạng giận đến mồm oai mắt tà của lão già kia.

Nói trở về, chúng tôi có một chút tương đồng, đều thích chiếm tiện nghi, lão nghĩ chính mình không cần nuôi liền bỗng dưng nhận được một nhĩ tử hiếu kính, còn tôi, lại là nhòm ngó vào gia sản được xưng là tử đồ của lão.

Chẳng qua hiện giờ tôi đã coi nhẹ mấy thứ này đó, mẫu thân lúc trước bị lừa làm tiểu tam, ôm theo oán hận mà chết, chỉ cầu tôi không được trở về nhận tên phụ thân kia.

Đó là ô danh cả đời của người tâm cao khí ngạo như bà, bà đã không thể trả thù người này, cũng không cần tôi trả thù, nhưng tuyệt không được tiếp tục có dây dưa gì cùng lão.

Mà tôi đời trước là kẻ tham muốn tiền tài cùng dục vọng, không để ý tâm nguyện cuối cùng lúc lâm chung của mẫu thân, gọi lão già không nuôi mình lấy một ngày làm cha, bà ở dưới tuổi vàng nếu biết lại có thể nào không trách tôi.

Tần gia không phải là nơi tốt đẹp gì, cổ phần trong Tần thị của cha rơi kia vốn là không có bao nhiêu, càng đừng nói cái gì mà cổ đông có quyền lên tiếng. Sói đông thịt thiếu, nhiều người nhắm nhe như vậy, đôi chân của Tần Viên chính là ví dụ tốt nhất.

Tôi nhìn biểu đồ thị trường chứng khoán trên màn hình laptop, vẫn là thứ đang nắm trong tay mình chân thật nhất, cuối tháng tôi sẽ chính thức bắt đầu thực tập, hết thấy đều có chiều hướng phát triển thật thuận lợi.

Tôi thuê một căn phòng tại tiểu khu cạnh công ty, tuy rằng đối với sinh viên mới vừa tốt nghiệp mà nói, tiêu phí hai phần ba tiền lương tại thành phố X phồn hoa để thuê một căn hộ như vậy có chút xa xỉ, nhưng bây giờ tôi cảm thấy không cần thiết phải quá ủy khuất chính mình. Tiền của tôi đầu tư 50 vạn tại thị trường chứng khoán, còn lại hơn mười vạn, nơi này đi bộ hai mươi phút có thể đến chỗ làm, giảm đi không ít thời gian, còn có thể rèn luyện thân thể.

Đây là một công ty IT nước ngoài, mà tôi là nhận lời mời vào làm trợ lý trừu hoạch của bộ phận vận hành. Tôi lựa chọn công ty này, hoàn toàn là từ tư tâm, bởi vì công ty Ôn Dương mở cũng là công ty chuyên cung cấp phần mềm, vạn nhất có thể đến giúp Ôn Dương thì sao?

(bộ phận vận hành này Tiếng Trung là bộ phận đưa vào hoạt động, Tiếng Anh là operation con tiếng Việt thì chưa biết chính xác thì nó tương đương với cái gì nữa)

Tiết lộ cơ mật công ty này đó, tôi không ngốc đến mức làm, nhưng là khi có tranh chấp, dưới điều kiện cho phép có thể cung cấp một ít tiện lợi cho anh.

Mặt khác, tôi cũng muốn thử một chút, công việc của Ôn Dương là loại sự nghiệp gì, vậy tôi cảm giác có thể gần với anh hơn.

“Lúc làm thẻ tôi đã nghĩ, đây là soái ca từ đâu tới, mê hoặc một đám tiểu muội ở phòng lễ tân hoa chi loạn đản, xem ra người ta đều hận không thể trực tiếp xin cậu qua đó.” Trần Bằng vừa đặt một đồng tư liệu xuống trước mặt tôi, vừa nói.

(hoa chi loạn đản: mang ý xấu, mô tả điệu cười phóng túng của phụ nữ)

Trần Bằng là trợ lý của giám đốc điều hành, người được công ty phân phó hướng dẫn tôi, bộ dáng chưa đến ba mươi tuổi, thân hình không cao, hơi mập mập, tóc sơ cua gọn ghê tỉ mỉ, còn đeo một chiếc kính, cảm giác có chút ngầy.

Vừa mới quen, tôi cũng nghe không ra lời này là trêu chọc hay là gây hấn với mình, chỉ cười trả lời: “Thật sao? Em vẫn luôn là sát thủ của phụ nữ trung niên, nếu là thật, tư tưởng của các vị cô nương kia hơi quá thành thực a.”

Trần Bằng nghe tôi nói như vậy, lông mày khê nhưn, đẩy đẩy mắt kính: “Hiện tại tiểu cô nương không phải đều thích cái loại gọi là đại chân dài như cậu sao, quá nông cạn.”

“Trần trợ lý đang làm gì vậy, khi dễ soái ca mới tới sao, chẳng lẽ là ghen tị?” Mỹ nữ đồng nghiệp phía bên phải tiến gần lại đây, vừa rồi giới thiệu đồng nghiệp quá nhiều cũng không thể nhớ rõ tên.

“Nói gì sai, loại mao đầu tiểu tử này, đều là lừa gạt tiểu cô nương, nam nhân quan trọng là nội hàm, chỉ bề ngoài đẹp để có ích lợi gì.”

(mao đầu tiểu tử: con trai ít tuổi)

Mỹ nữ đồng nghiệp về mặt khinh bỉ nói: “Anh biết cái gì? Chưa nghe nói qua sao ... con người ấy, nội tại giống như cao khảo, ngoại tại tựa trung khảo.”

(tâm hồn quan trọng giống như kì thi đại học, về ngoài thì đóng vai trò như kì thi vào cấp ba)

“Lời này thật ra cũng không sai, cao khảo đúng là quan trọng hơn trung khảo!”

“Cái rắm! Anh ngay cả trung khảo còn không qua, ở đâu còn có cơ hội cao khảo, không có ngoại tại ai quan tâm nội tại của anh thế nào?”

Mỹ nữ đồng nghiệp chỉ vào người tôi nói, “Anh xem bề ngoài người ta so với anh soái hơn, quần áo so anh có phẩm vị hơn, kiểu tóc so với anh sạch sẽ lưu loát hơn, tiểu muội muội muốn quan tâm nội tại cũng phải chọn quan tâm người như vậy a.”

Trần Bằng bị mỹ nữ phản biện đến sững sờ, trên mặt một trận trắng một trận đỏ, trùng mắt với mỹ nữ đồng nghiệp nửa ngày, mới thật vất vả ghen ra một câu: “Thời gian làm việc, tán gẫu trời trăng cái gì, làm việc đi.”

Mỹ nữ đồng nghiệp làm mặt quỷ với y, cũng nghe lời trở về.

Trần Bằng quay đầu, xem ra bị đả kích rất lớn. Bất quá có thể nhận ra là người này tính tình coi như không tồi, nếu không cô nương kia làm sao dám đấu khẩu cùng y, dù sao tuy rằng Trần Bằng đeo thẻ trợ lý, thực tế cũng coi như là cấp lãnh đạo rồi.

Tôi bất đắc dĩ thả lỏng với y, giả ý buồn rầu nói: “Để chứng minh em không tiến vào đây bằng cái khuôn mặt này, cần em xem xong những tài liệu này trong bao lâu?”

“Lắm chuyện cái gì!” Trần Bằng tức giận, “Tuần đầu tiên cứ làm quen nghiệp vụ công ty đã, tận lực tự tìm hiểu, có gì không hiểu trực tiếp hỏi tôi, chế độ công ty là, người mới không qua khảo hạch, chính là trách nhiệm của người hướng dẫn, tương ứng, cậu nếu được đánh giá tốt, đồng nghĩa cậu sau đó sẽ được thăng cấp, tôi cũng sẽ có thưởng, tuần thứ hai yêu cầu cậu nộp lên công ty một báo cáo phân tích hiện trạng nghiệp vụ công ty, bao gồm điểm mạnh điểm yếu của công ty và đề nghị cá nhân của cậu, không được quá dập khuôn, lại càng không được thao thao bất tuyệt vô nghĩa, tự mình không chế là được, không có tiêu chuẩn nhất định gì.”

“Vậy về sau xin chỉ giáo nhiều hơn, phần thưởng tuy rằng không dám cam đoan, bất quá việc nín chân người khác em cũng không thạo lắm đâu.”

“Tiểu đồng chí rất thượng đạo.” Trần Bằng vuốt cằm, cười thập phần không có hảo ý: “Bất quá cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi còn chưa bị trừ tiền thưởng, tôi chỉ cần xem cậu được bao nhiêu, có bằng dự kiến hay không, nếu vấn đề xảy đến trên người của cậu, tan tâm chúng ta có thể giao lưu tình cảm riêng một chút.”

(thượng đạo: khá biết điều, đáp ứng được phép tắc cơ bản, hoặc là đã đi đúng hướng)

...

Người đi rồi, tôi thở ra một hơi, khẩn trương bình ổn cảm xúc, vừa rồi kỳ thật vẫn luôn tìm hãm, lần đầu tiên làm việc, căn bản không được biểu hiện ra quá thành thạo.

Có những tài liệu này, thêm rất nhiều bài tập đã làm lúc trước, cũng không thấy áp lực gì, mà cảm giác Trần Bằng người này thật ra rất thú vị.

Rất nhiều người không hiểu được thế giới học bá, trên thực tế những lúc học lại là thời điểm tôi thả lỏng nhất, không cần nghĩ quá nhiều, cố gắng hoàn thành mục tiêu đã định là được, sau khi đạt thành chính là cảm giác thành tựu lạ thường. Kỳ thật rất nhiều người cũng sẽ thấy như vậy, chẳng qua khả năng cảm giác của tôi mãnh liệt hơn một ít.

Tôi mở tư liệu nhìn qua, một bên dùng máy tính ghi lại, tự vui đầu trong thế giới của mình.

Đột nhiên có người gõ trên bàn, “Soái ca, đi ăn cơm thôi.”

Tôi tức giận ngẩng đầu, là vị mỹ nữ đồng nghiệp vừa nãy. Tôi bình tĩnh áp chế cảm xúc, mỉm cười nói: “Mỹ nữ dẫn đường sao?”

Thời điểm tôi làm việc không thích người khác quấy rầy, hơi giống với loại tức giận thông thường khi mọi người bị gọi rời giường, cũng không phải là xuất phát từ bản tính, có lý trí áp chế liền sẽ dịu xuống, nhưng người không biết có lẽ sẽ bị dọa.

Mỹ nữ đồng nghiệp hiển nhiên là bị kinh hách lui về phía sau một bước, nhưng không đợi tôi nói xin lỗi, nàng liền bình tĩnh mở miệng: “Tôi tên Phù Hiểu Vũ, gọi tôi Tiểu Phù là được, là người phụ trách quảng cáo của công ty chúng ta.”

“Xin chào, tôi tên Thạch Sam.”

“Biết rồi, tên của soái ca tôi như thế nào lại không nhớ, lại nói tên của cậu thật đặc biệt.” Tựa hồ cũng không để ý tới mạo phạm vừa rồi.

Công ty có nhà ăn cho nhân viên, thời điểm nhận chức bên nhân sự có nói đến nơi này một chút, thật ra rất tiện lợi.

Khi chúng tôi chọn xong cơm, nửa tầng lầu đã sắp ngồi kín, có mấy đồng nghiệp vẫy tay gọi qua.

“Đến đây, chiếm chỗ cho mấy người rồi.”

Tôi thở phào, chậm rãi mỉm cười, đều là một khởi đầu mới.

6. Chương 6: Tàn Viên

Ánh mặt trời ảm áp xuyên qua thủy tinh chiếu rọi vào bên trong, cùng với âm nhạc miêu miêu, khiến cho quán nhỏ như dát lên một tầng ánh sáng nhu hòa, trên bàn một ly cà phê thơm phức còn nghi ngút khói, ngoài cửa sổ là xa thủy mã long chưa dứt.

(xa thủy mã long: mô tả quang cảnh rất nhiều xe cộ qua lại)

Nếu không có thêm cái thứ phiền phức này ở trước mắt, đây vốn sẽ là một buổi chiều thư thái. Mấy ngày gần đây trôi qua rất dễ chịu, đến nỗi tôi đã suýt quên còn có một vài người như vậy.

Tôi bưng chén cà phê trước mặt lên đổ thêm nửa bình sữa, nhấp một ngụm, chờ người trước mặt nói xong, mới mở miệng: “Lời Tàn tiên sinh nói tôi đều không có hứng thú, theo tôi được biết gia mẫu lúc trước là bị một tên lưu manh lừa hôn, phụ thân Tàn tiên sinh được xưng là nhân sĩ thượng lưu trong vòng quyền quý Thành X, làm sao có thể là kẻ cặn bã như vậy đây, cơm có thể ăn bậy, thân thích nhưng không thể nhận loạn a.”

Rất nhiều người đều nói so với Tàn Viên, diện mạo tôi càng giống cha rơi Tàn Phủ kia hơn, lão già này tuy rằng đã quá trung niên, khí chất nhưng vẫn có chút cảm giác thanh đậm xuất trần. Trên thực tế diện mạo Tàn Viên cũng không tồi, thậm chí có thể nói rất xinh đẹp, lông mi dài lại cong, đôi môi mỏng, nước da trắng nõn gần như không tì vết, nhưng làm nam nhân thì lại quá mức âm nhu rồi.

Tần Viễn bị lời của tôi nói đến ngẩn ngơ, vẻ mặt lập tức biến thành vô tội: “Cái này... Trong đó nhất định là có hiểu lầm, chuyện của người đời trước, chúng ta làm tiểu bối không nên phán, vẫn là nên nhìn vào hiện tại.”

Hắn dừng một chút lại nói, “Kỳ thật chỉ cần em trở về, chính là người kế thừa của Tần gia, cái bộ dạng này của anh căn bản không thể tranh cùng em. Anh hiện tại chỉ muốn trợ giúp bảo vệ gia nghiệp của cha, không thể để gia nghiệp lạc vào nhà khác, đến lúc đó anh cũng sẽ giúp em, huynh đệ chúng ta hai người đồng lòng, chắc chắn không có gì làm không được.”

Lời này căn bản không đáng cân nhắc, người thừa kế chính thức ở Tần gia là Tần Mộ, đối với cha rơi kia của tôi không có đến nửa mao tiền quan hệ, Tần Phủ bắt quá tự nhận là trưởng tử liền ý định làm loạn không từ bỏ.

Tôi trở về chỉ có thể là bị mượn dao giết người, lại có câu không có lợi không dậy sớm, Tần Viễn dựa vào cái gì giúp đỡ đứa con riêng đối với hắn giống như một cái xương cá mắc trong cổ họng này? Liền thân phận của chúng tôi, có thể ngồi xuống cùng nhau đã là chuyện lạ.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, hắn nói như vậy quả thật đã dụ được tiểu tử kiếp trước. Hiện tại thì khác, không nói tôi kiếp trước bị hàng này hại vào bệnh viện tâm thần, nói đôi chân kia của Tần Viễn chính là bị thúc thúc hắn đánh gãy, Tần gia đó là cái loại địa phương gì, tôi thật sự là chán sống rồi mới khiêu vào.

“Nói đến nói đi, lời Tần tiên sinh đều không có bất cứ quan hệ nào với tôi, tôi thấy ngài đi đứng cũng không tiện, vẫn là sớm hồi gia nghỉ ngơi đi.” Tôi đứng lên nói lời từ biệt hắn, nhìn thêm một cái cũng bức bối, chẳng muốn nói gì thêm cùng kẻ này.

Sắc mặt Tần Viễn lạnh lùng, đặt cái chén xuống bàn thật mạnh: “Khuyên cậu vẫn là nên ngồi xuống bàn bạc thêm, hiện tại thân phận cậu đặc biệt, không chừng về sau công việc hay sinh hoạt sẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, vẫn là về Tần gia bảo đảm hơn.”

Tôi bị chọc cười rồi, còn muốn làm một bộ uy hiếp này: “Về Tần gia để bị đánh gãy chân như anh sao?”

“Mày nói cái gì?” Tần Viễn nổi giận.

Tôi cười cười, cúi xuống, ghé sát hắn nói: “Tần Viễn, tôi không chủ động trêu chọc anh, nhưng anh nếu dám chọc vào tôi, tôi nhất định sẽ không để anh yên ổn.”

Gãy chân tính là cái gì, tôi sẽ cho anh biết cái gì chân chính gọi là hai bàn tay trắng.”

Ánh mắt lạnh như băng, thanh âm hàn ý thấu xương, tôi biết hiện tại tôi có bao nhiêu dọa người, đây là thứ mà qua bao nhiêu năm u ám kiếp trước tôi am hiểu nhất.

Chuyện đời trước, tôi không tính tìm hắn trả thù. Lại nói tiếp, nếu ý chí bản thân đủ kiên định, không có tâm tư vẩn vơ, cũng sẽ không bị hắn mê hoặc.

Nhưng mà hôm nay nói đến mức này, tôi mặc kệ hết thấy Tần gia, nếu hắn còn đến trêu chọc tôi, tôi đương nhiên sẽ không để cho hắn xinh đẹp nữa, kiếp trước tôi sống nghẹn uất như vậy, còn đang một mình không có chỗ phát tiết đó. Sống lại một kiếp, sớm đã quen thuộc thủ đoạn cùng thói quen của Tần Viễn, chế tạo cho hắn chút phiền toái cũng không thành vấn đề.

Tôi ban đầu không đi đối phó hắn, hoàn toàn là bởi vì không cần thiết, chưa nói lúc trước chân hắn bị chính thúc thúc ruột đánh gãy, thống khổ đã đủ cho hắn một đời rồi, mà hắn ở Tần gia lại càng không được sống tốt lành gì, chuyện thái ấp phủng cao này, loại gia tộc như vậy là am hiểu nhất. Trước kia tôi còn đồng tình với hắn, cảm thấy những kẻ kia quá mất nhân tính, sau đó mới biết được cái này căn bản là tự tìm, hoàn toàn không đáng thương hại.

Sắc mặt Tần Viễn nháy mắt biến thành tái nhợt, run giọng nói: “Mày có ý gì?”

Thân thể của hắn căng cứng, đưa tay nâng cái ly ở trước mặt vừa lỡ tay làm đổ, hai bảo tiêu khô ngồ ngồ uống cà phê ở phía sau liền đứng lên.

Tôi nhú mày, tầm mắt lạnh như băng: “Anh nói nếu vốn đã di chuyển bất tiện, lại bị mù, thêm điếc, biến câm... một ngày sẽ là bao nhiêu gian nan? Mà thế sự thì vô thường, chuyện này cũng rất khó nói.”

Tôi mất lạnh đối diện bọn chúng, trừ phi không có đầu óc, tôi không tin giữa chỗ đông người này, chúng dám thật làm gì tôi.

Tư thế ngồi của Tần Viễn đầu tiên đã thấp hơn nửa đoạn, vừa bị tôi nói như thế, gương mặt nguyên bản tuần tú kia liền biến thành vô cùng dữ tợn, “Mày đừng quá ngây thơ, mày hiện tại bất quá chỉ là một nhân viên nhỏ, tao nếu thật muốn làm cái gì thì thần không biết quỷ không hay, tao cũng không tin mày có thể làm gì tao.”

“Phải không? Cũng đúng!” Tôi ghé đến gần hắn, không thêm để ý hai bảo tiêu bên cạnh kia, nhẹ nhàng nói thầm, “Nghe nói tỷ tỷ anh đã từng bị bắt cóc, kẻ gây án vẫn luôn lẩn trốn bên ngoài, tôi vừa hay có chút manh mối, Tần đại thiếu có cần tôi giúp ngài tra một chút không?”

Sắc mặt Tần Viễn thoáng biến đổi, “Mày làm sao mà biết? Không, mày nói dối, mày sao có thể biết những người đó?”

Tôi đương nhiên không biết những người đó, nhưng những chuyện nham hiểm này là Tần Viễn đã làm, lúc trước bị vạch ra không ít, trong đó gồm cả lập mưu bắt cóc chính tỷ tỷ ruột, còn muốn tạo thành một vụ giết con tin. Chuyện này hiện tại tuy rằng chưa có chứng cứ xác thực, nhưng mà người Tần gia sớm đã có hoài nghi, nếu không chỉ là bị què vẫn chưa đến mức khiến hắn hoàn toàn mất đi quyền thừa kế.

Tôi cười một cái, thẳng đứng dậy, “Tần đại thiếu lại có chỗ không hiểu rồi. Chúng tôi loại có mẹ sinh không có cha dưỡng này, đường ngang ngõ tắt nhiều lắm, quen biết mấy tên côn đồ cũng là chuyện rất bình thường.”

Tôi hơi nheo lại mắt, lạnh lùng trào phúng nói, “Về chút thủ đoạn kia của anh, đừng tưởng rằng thật có thể tra rõ ràng về tôi. Người đều như vậy, không có việc gì lại thích bày trò.”

Tôi còn chưa có thật sự làm gì, dọa thôi đã dọa chết hắn.

Tần Viễn quét mắt một vòng, gắt gao cắn môi dưới, “Thạch Sam mày đừng hời hợt, mày muốn lật mềm buộc chặt cũng phải có giới hạn, tao đây không tin mày một chút cũng không động tâm, mày có biết người thừa kế Tần gia có nghĩa là gì không?”

Thấy hắn sợ hãi, tâm tình tôi bỗng tốt lên, chưa nói hắn từng bày ra mấy trò ngáng chân gì đó, trước kia hàng này không ít lần ở sau lưng mắng tôi là ‘nhị tử’.

(nhị tử: phương ngữ Đông Bắc mang ý xúc phạm, chỉ người ẻo lả, ái nam ái nữ)

“Anh dù không tin chuyện này hơn nữa, tôi cũng không có nghĩa vụ giải thích cho anh nghe. Làm người vẫn là nên tích đức một chút.”

Ánh mắt tôi nhìn về phía chân Tần Viễn, cố ý lộ ra thần sắc xem thường, “Đã thành như vậy vẫn không thể làm cho anh tỉnh ngộ, thật đúng là chết cũng không hối cải.”

“Được, chúng ta chờ xem.” Tần Viễn tức giận đến độ khó thở, lưu lại một câu, liền được bảo tiêu đẩy đi. Lúc trước còn nói hắn mời, kết quả tiền của mình cũng không để lại, khó trách khiến người ta không ưa nổi.

Tôi cười nhạt nhìn theo Tần Viễn rời đi, đối với lựa chọn hiện giờ của mình, trong lòng càng thêm kiên định. Tôi muốn rời xa cái vòng xoáy phân tranh quyền lực đó, không thể lại giẫm lên vết xe đổ.

Tôi trở lại chỗ ngồi, lẳng lặng nhìn ra cửa sổ, ánh hoàng hôn chiếu xuống đám đông bận rộn, người tới người lui đều mang một cái bóng vừa nghiêng vừa dài, trong lòng đột nhiên an tĩnh lại.

Tôi dần cách cái kẻ cuồng loạn đời trước kia càng ngày càng xa rồi, hy vọng kiếp này có thể bước đi một con đường khác.

Kỳ thật đến hiện tại tôi vẫn chưa hiểu được, lòng tự tôn của tôi vẫn luôn rất mạnh, bày tỏ bị từ chối, tôi nhiều nhất tính là có chút không cam lòng cùng oán hận thôi.

Bởi vì đối tượng là Ôn Dương, cũng chính là chấp niệm sâu hơn một chút, trong tình huống đối phương lặp đi lặp lại nhiều lần cự tuyệt, nói sao cũng nên từ bỏ mới phải, cuối cùng lại cố tình thương tổn anh đến triệt để như vậy.

Hoặc là tôi bị vào bệnh viện tâm thần cũng không phải không có nguyên nhân, nếu còn phải tiếp tục ở chung cùng Ôn Dương, trước tiên tôi có nên đi gặp bác sĩ tâm lý một lần không?

Nếu không phải bắt đắc dĩ, ai nguyện ý thừa nhận mình bị bệnh tâm thần đâu?

Ôn Dương, nếu có lần nữa, tôi hy vọng có thể lấy tư thái tốt nhất đứng ở trước mặt anh.

Hai tháng sau tôi có kết quả khảo hạch thực tập, nghe nói là điểm A+ duy nhất trong gần hai năm trở lại đây, nhận bằng tốt nghiệp là có thể chuyển sang làm việc chính thức, tiền lương tăng, hưởng thụ phòng thuê trợ cấp hoặc là ở trong ký túc xá nhân viên chờ phúc lợi, tôi cũng bắt đầu chậm rãi tiếp xúc với một ít nghiệp vụ chính của công ty.

Bước ra từ văn phòng tổng giám đốc, Phù Hiểu Vũ liền bám lại: “Tổng giám nói như thế nào, có phải hứa cho cậu rất nhiều ưu đãi?”

Tôi vừa sắp xếp đồ vừa trả lời: “Không có, chủ yếu là hỏi em kế hoạch làm việc, tán gẫu bình thường thôi.”

“Vẫn là sợ cậu không có định tính, phần lớn sinh viên vừa tốt nghiệp làm công việc đại thể này cũng không được lâu, nhiều lắm cũng chỉ một hai năm, công ty chúng tôi lại là một nơi bồi dưỡng nhân tài, tổng giám ít nhiều vẫn là có rối rắm. Hợp đồng chính thức còn chưa ký, trở về nếu như bị phải tay chạy mất, liền thật sự quá nhục nhối rồi.”

“Đừng khoa trương như vậy, sinh viên tốt nghiệp hai chân nơi nơi đều có.”

Tôi gom hết vật phẩm trên bàn, cầm lấy chìa khóa, nói, “Không có gì thay đổi em còn muốn ở lại đây dưỡng lão đó. Một tiểu thị dân không có quyết tâm gây dựng sự nghiệp, trời sinh lưỡi biếng, việc đổi nghề đối với em mà nói, thủ tục rườm rà và lại phí tổn rất cao. Thêm nữa phẩm chất thanh cao, cơ quan chính phủ cũng khó dung loại phần thanh như em đây, tìm được công ty không vứt bỏ, em mong còn không được.”

(phần thanh: thanh niên giận dữ - những người trẻ bất mãn với những vấn đề trong xã hội)

Phù Hiểu Vũ trừng mắt nhìn tôi: “Cậu...”

Tôi cười nói: “Em vừa rồi nói cùng tổng giám chính là những lời này.” Đời này trừ bỏ chuộc tội, nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là yên ổn, không có dã tâm, không bị lợi ích làm mê muội, an định trải qua một đời.

Phù Hiểu Vũ ở đối diện như là thở phào một hơi, cũng mím môi bật cười.

Tôi có thể cảm giác được Phù Hiểu Vũ có tình cảm cùng lòng trung thành đặc biệt sâu nặng đối với công ty, có lẽ không chỉ là nàng, rất nhiều người ở đây đều như vậy, đối với đồng sự mới tới đều vô cùng thiện ý.

Tôi nghĩ cái này chỉ có thể kết luận là sau trọng sinh, vận khí của tôi trở nên tốt hơn. Như vậy mà nói, kiếp trước tôi đã bỏ qua bao nhiêu thứ tốt đẹp rồi.

“Làm gì vậy? Nhìn hai người liếc mắt đưa tình này, bị tôi bắt tại trận rồi, công ty chúng ta chính là cấm nhân viên yêu đương đó.” Hai đồng nghiệp ở phòng thiết kế đi ngang qua, dừng lại trêu chọc chúng tôi.

7. Chương 7: Liên Hoan

“Nói đồ quý đầu to nhà anh, bốn cô nương là người kiên quyết phản đối tỷ đệ luyện, dám bịa đặt Bồn cung, tru di cửu tộc!”

Ngô Hạo bám lên bả vai tôi, đối diện Phù Hiểu Vũ nói: “Nữ đại tam ô kim chuyên, hai người cũng chỉ hơn kém chưa đến hai tuổi, huống chi cô như vậy phỏng chừng cũng đã có thể quán xuyến việc nhà rồi, Thạch Sam nếu là không chê, các người liền định ngày cưới đi, không cần che giấu nữa.”

(nữ đại tam ô kim chuyên: theo quan niệm Trung Quốc lấy được vợ hơn tuổi rất tốt, giống như ôm được vàng)

Công ty có một quy định bất thành văn, giữa nhân viên không được nảy sinh tình yêu, công bố tình cảm liền phải kết hôn, thật ra cũng không phải quy định cứng nhắc gì, chỉ là sợ chia tay ảnh hưởng công tác. May mà chỗ này tỉ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng, hiếm khi phát sinh loại tình huống này, Phù Hiểu Vũ ở công ty cũng như được coi là mỹ nữ số một số hai.

Tôi vội xua tay: “Không chê, tỷ đệ luyện thì làm sao, đẹp trai lại sâu sắc như em, toàn thế giới tìm không ra người thứ hai

Em là người ủng hộ chế độ chồng chung. Có cái gọi là đến trước đến sau, Tiểu Phù tỷ làm vợ cả, người sau vào cửa em bắt bưng trà rót nước cho tỷ, mà em mưa móc đều dính, thưởng phạt phân minh, cam đoan mỗi vợ một nhà, bảo đảm đều là khu trường học, ở đâu tìm được người chồng tốt như em.”

(Mưa móc đều dính: đối xử bình đẳng, không quá lạnh nhạt cũng không quá sủng ái ai)

(khu phòng học: ở Trung Quốc bởi vì phụ huynh thường muốn con cái mình có một môi trường tốt nhất để phát triển nên khu đất gần trường học là bất động sản được coi trọng nhất)

Có lẽ là chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như thế, vài vị trợn mắt há mồm nhìn tôi.

Lê Hằng đỏ khóc đỏ cười: “Cậu còn có hậu cung?”

Phù Hiểu Vũ giận đến mặt mũi trắng bệch, rút ra quyển sách đập thẳng một cái lên mặt tôi: “Mưa móc đều dính cái đầu người a, tới địa ngục tìm vợ đi, lão nương lấy heo cũng không gả cho cái loại đại củ cải hoa tâm nhà ngươi.”

(đại củ cải hoa tâm: chỉ người đào hoa, lăng nhăng)

Tôi vừa chạy trốn, vừa không quên phản bác: “Heo có thể đẹp trai như em sao? Heo nếu còn hơn em, vậy bọn họ tính là gì?” Nói xong chỉ một ngón tay sang hai vị nam đồng bào kia.

Quá tệ tiện rồi, quần chúng đứng vây xem náo nhiệt cũng không thể nhịn nữa, cùng tiến lên đến xử lý một trận. Nháo mãi đến giờ nghỉ trưa, vô cùng vui vẻ, tiện chiều của Quách Vũ vẫn rất hữu hiệu, kỹ năng chọc cười là điều kiện tiên quyết.

“Bây giờ liền đi?”

Tôi đang chỉnh lại đầu tóc mới vừa bị vò loạn, quay đầu phát hiện là Trần Bằng, nghi hoặc: “Trần ca, sao còn chưa đi ăn? Em lát nữa đem giấy xin nghỉ đến phòng nhân sự rồi mới đi.”

Chuẩn bị tốt nghiệp rồi, tôi xin nghỉ nửa tháng, trở về cần phải chỉnh sửa luận văn theo ý kiến của cố vấn, thêm một vài công việc cần xử lý ở trường, tiệc liên hoan chia tay đều tránh không được. Đơn xin nghỉ nửa tháng, tổng giám đã ký, buổi chiều về thu dọn một chút rồi quay lại trường học, việc này đó Trần Bằng đều rõ.

Trần Bằng “Ân” một tiếng nói: “Về sớm một chút!”

Tôi cong miệng cười: “Em đi rồi, Trần ca anh chính là soái ca cuối cùng của công ty chúng ta, cũng đừng nên quá nhớ em.”

Trần Bằng tức giận nói: “Mau cút, thật không nhìn ra cậu soái chỗ nào, bộ dạng mười phần điều ti.”

(điều ti: chỉ những người thua kém mọi mặt, thất bại đủ đường)

Chợt phát hiện làm người cứ nên tiện một chút, thật ra vui vẻ hơn.

...

Tôi trước sau đã đi gặp bác sĩ tâm lý hai lần, kết quả là có biểu hiện trầm cảm mức độ thấp, bác sĩ nói chú ý ăn ngủ, bảo trì tâm tình thoải mái, cũng không tính là vấn đề lớn gì.

Nhưng tôi biết là không thể nào, mang theo hồi ức kiếp trước, tư duy thỉnh thoảng có lúc hỗn loạn, tôi không cách nào kể ra thực tình cho bác sĩ, nếu bảo là mình đã trọng sinh, nói không chừng thật sẽ bị người ta đưa đến bệnh viện tâm thần đi.

Kết quả hiện tại không cách nào đạt được hiệu quả trị liệu chân chính, cho dù tôi tự thừa nhận mình là một bệnh nhân tâm thần cũng không được trị.

Chỉ có thể nghĩ cách tự chữa bệnh cho mình, vì thế tôi tra rất nhiều tư liệu, còn mua sách, tự mình điều tiết cảm xúc.

Không còn nông cạn không hiểu thế sự giống như trước kia, một mực vùi đầu vào khổ sở, con người tôi bây giờ kết giao chủ động nhiệt tình hơn, xây dựng đội nhóm cũng không thể thiếu.

Tôi chưa bao giờ cố gắng thay đổi như vậy, kiếp này nói thế nào cũng phải sống khác đi một chút.

Còn có chuyện đáng cao hứng hơn nữa, trong lúc này tôi đã sang tay cổ phiếu ba lượt, giá trị tăng gấp 4 lần, rút nguồn, tiền này tới quá dễ dàng rồi.

=====

Đem luận văn tốt nghiệp vừa in xong giao cho cố vấn, từ văn phòng giảng viên đi ra, điện thoại liên vang lên.

“Buổi tối có việc không, mấy anh em tụ tập chút.” Là điện thoại của Dư Minh Kiệt, một thành viên khác trong phòng chúng tôi.

“Cậu đã trở lại, sao vừa nãy không gặp?” Sáng nay lúc tôi trở về, phòng chỉ có mình Quách Vũ.

“Chưa về trường, vẫn đang chạy bên ngoài, buổi tối muốn tụ tập một trận.”

“Có những ai rồi?”

“Phòng chúng ta, 408, 409 cộng thêm mấy nữ sinh, tụ tập nhỏ một chút, người quá nhiều làm ầm ĩ.”

Sắp chính thức bảo vệ tốt nghiệp rồi, những người quan hệ tốt đều sẽ cùng nhau tổ chức liên hoan.

“Được rồi, phỏng chừng người cũng chưa được đầy đủ lắm, tốt nhất thống kê một lượt.” Ít nhất Ôn Dương còn chưa trở lại.

“Cậu cứ yên tâm, ca làm việc có khi nào là không đáng tin, buổi tối năm giờ khách sạn Ốc Hâm, không được tới muộn.”

Kết quả trên bàn cơm, tôi vẫn gặp phải Ôn Dương, có một khoảnh khắc lướt qua nhau, đối phương phảng phất coi như không thấy, thực tự nhiên dời tầm mắt đi, triệt để không nhìn tôi.

Đáng ra những lúc này anh sẽ chạy qua dẫn tôi đến chỗ của mình, lần này thì chỉ có thể tùy tiện chọn một vị trí ngồi xuống. Quách Vũ nhìn ra không ổn, lén lút hỏi thăm mấy câu, khiến tôi bị chọc cười theo.

Bởi vì đã lâu không gặp mặt, thời gian ăn cơm tối, mọi người đều rất hưng trí, cũng uống không ít.

Chờ đến khi đi KTV, có vài vị đã High quá mức, trực tiếp nằm trên ghế sa lông ngủ như chết.

Đám còn lại cũng không hát hò nữa, bắt đầu chơi trò chơi.

“Chúng ta mười người vừa hay đủ chơi giết ma sói rồi.” Dư Minh Kiệt nhìn sang Ôn Dương.

“Có thể.” Ôn Dương cười thật tươi, gật đầu.

“Tôi không biết a.” Có người nói.

“Không có việc gì, chỉ lừa người là được, xem mọi người chơi một lần là hiểu.” Dư Minh Kiệt nói.

Tất cả mọi người không ý kiến gì, vừa vặn là tôi biết chơi giết ma sói, không tham gia thì thực có lỗi với bản thân.

Trò giết ma sói cũng là Ôn Dương dạy tôi, chủ yếu rèn luyện năng lực phản ứng, năng lực phân tích của con người, có thể xem xét thời thế, phát hiện những lỗ hổng trong lời nói của người khác, đến phiên chính mình trần thuật phải trật tự rõ ràng, cũng chính là phải có năng lực nói dối không chớp mắt.

Tôi tựa hồ có thiên phú ở phương diện này, lúc trước chơi mấy lần đều đại sát tứ phương.

Lần này cũng không khác lắm, 7 lượt chơi, tôi chỉ thua một, còn có hai lần hòa. Ôn Dương phối hợp đùa giỡn quay những người khác vòng vòng, hợp tác ăn ý, cảm giác lại giống như trở về thời gian vô ưu trước kia.

Đội thua rút thăm trừng phạt theo từng đôi, thời điểm nhìn thấy tráng hán Dư Minh Kiệt này bị Quách Vũ bế công chúa, người trong bàn đều cười đến đau hông.

“Không được, mấy người các người rõ ràng đều là lão bánh quẩy, bị thua luôn là bọn tôi, đổi trò khác.”

“Chỉ số thông minh không đủ còn kiếm có cái gì, Vu Dương người ta lần đầu tiên chơi không phải vẫn luôn lợi hại sao? Ngược lại là Dư Minh Kiệt, lần nào trừng phạt cũng thuộc về cậu, vừa rồi như thế nào còn nói mình biết.”

“Đi đi đi, ông đây đây là đơn thuần, ai giống các người cả ngày chém gió lưu loát, hơn nữa Thạch Sam cậu lúc nói dối, mặt không đỏ không trắng, tiểu nhân âm hiểm.”

Tôi trừng mắt lườm, nhún vai: “Tôi cũng bị phe dân thường giết chết mấy lần.”

Chơi đến cuối rốt cục cũng có chỗ hỏng, hai lượt cuối cùng, tôi nói gì cũng không ai tin nữa, không có lý do gì cũng bị treo cổ, thật oan.

“Kia liền đổi trò dựa vào vận khí đi, chúng ta so nhân phẩm.” Vu Dương đề nghị.

Trò Quốc Vương, bài poker từ 1 đến 10 tăng thêm Đại Vương là 11, 10 người mỗi người lật một lá, một lá còn lại thả vào giữa, ai lật Đại vương được quyết định hình phạt.

“Ha ha ha...” Dư Minh Kiệt xem bài xong, trực tiếp mở lên bàn, hai tay chống nạnh: “Đại Vương, rốt cục đến lúc lão tử thi triển tài năng rồi, đến đến đến, số 5 số 6 đến nhận một tát.”

“Quá nặng, không được, sao có thể tát con gái, nữ sinh sao được?” Ngụy Đồng kháng nghị.

Dư Minh Kiệt khoát tay nói: “Nữ sinh có đặc quyền đổi sang rút thăm trừng phạt, nam không có ngoại lệ, lần này không cho trốn nữa.”

Vu Dương đẩy đẩy mắt kính, nói: “Vậy cậu đổi bài đi.”

Dư Minh Kiệt đặt Đại vương trong tay sang một bên, cao hứng vươn tay lấy lá bài ở giữa, sau khi bài tới tay, sắc mặt lại biến đến thập phần đặc sắc.

Lá bài trong tay Vu Dương vừa lật, “Tôi là 5, ai là 6 mau hiện hình.” Nói xong còn quơ quơ tay phải của mình, một bộ dạng sẵn sàng cướp bài bất cứ lúc nào.

“Tôi không phải.”

“Tôi không phải.”

“Tôi cũng không phải.”

...

Ánh mắt của mọi người cuối cùng nhìn đến trên người Dư Minh Kiệt.

Dư Minh Kiệt nghẹn đỏ mặt, bài vừa lật, liền thấp giọng mắng: “Con bà nó ...”

Lá 6 cơ đỏ rực...

Ha ha ha... Toàn bộ người trong phòng đều cười điên.

Phải nói Dư Minh Kiệt hôm nay thật xui xẻo, mấy lượt kế tiếp đều là tự đào hầm chôn mình. Có câu nói trời làm bầy vượn có thể tồn tại, tự làm bầy tuyệt không thể sống, cuối cùng tất cả mọi người nhìn cậu, ngay cả Quách Vũ bình thường thích khoa môi múa mép hiện cũng không chối mắt bằng.

“Số 7 hôn số 3.” Đường Lâm nói.

Lời nói vừa dứt, trong phòng liền bùng nổ.

“Cái này hay, ha ha ha... mình như thế nào không nghĩ tới? Ha ha...”

“Nói cái gì đó?” Ngụy Đồng trực tiếp đập lên người Dư Minh Kiệt một cước.

Quách Vũ nói: “Đại nam nhân chúng tôi đương nhiên không có việc gì, nữ hài tử các người được không?”

“Tôi dù sao không thành vấn đề, không đồng ý thì rút thăm trừng phạt, chỉ xem có dám chơi hay không.” Đường Lâm không hề gì.

Nàng không hề gì, không có nghĩa là mấy nữ sinh khác cũng như vậy, có người xấu hổ mặt đỏ rần, giống như Giang Ninh, nói chuyện bình thường đã đặc biệt ít, trả lời vấn đề gì cũng đều đỏ mặt.

“Được được, không đồng ý thì rút thăm trừng phạt, đến đến đến... lật bài!” Dư Minh Kiệt nhiệt tình tăng vọt.

Bài lật, tôi từ đầu vẫn luôn ngồi vững như thái sơn làm quần chúng, sắc mặt biến hóa đến thập phần không tốt, nhìn chằm chằm lá 7 cơ trước mắt, hận không thể chọc ra một cái lỗ, chờ nhìn thấy Dư Minh Kiệt cầm số 3, sắc mặt lại càng thêm ‘đẹp’.

Sát... Cái tên ngốc này bị thần xui nhập thể, đem cả tôi cũng kéo vào theo.

Ha ha... Lại là một trận cười vang, chỉ bất quá lần này trong số những người đang cười không có tôi.

Dư Minh Kiệt xoa xoa cái đầu lớn, ngượng ngùng nói: “Cái kia, chúng ta rút thăm đi, hoặc là đổi sang truth or dare cũng được.”

Đường Lâm lập tức phản đối: “Vậy không được, chính cậu mới vừa rồi còn đồng ý đó? Làm sao đến mình lại chối rồi?”

Tôi đau đầu nhu nhu mi tâm: “Lúc đưa ra quy chế cũng không nói là hôn chỗ nào? Hôn tay cũng là hôn.”

“Đúng đúng, chúng ta liền hôn tay.” Dư Minh Kiệt vỗ đùi cao hứng nói.

Đường Lâm vô cùng bất mãn, nhưng cũng không nói gì nữa.

Tôi xám mặt nhìn bàn tay tên Dư Minh Kiệt to đùng đen tuyền, làm sao cũng không thể hạ miệng.

Dư Minh Kiệt lại cho là chứng khiết nghị của tôi phát tác, chần chờ hỏi: “Nếu không tôi đi rửa tay?”

Mặt tôi lại càng đen...

Những người khác nhìn chúng tôi như vậy, có người trực tiếp cười ngã xuống ghế, một đám khom lưng tay ôm bụng, cười đến không thể ngồi thẳng nữa.

Cuối cùng, tôi gần như là khuất nhục, hôn lên mu bàn tay Dư Minh Kiệt một cái. Thật là, sau khi trọng sinh các loại trôi chảy đặc ý, đều bị cái hôn này phá hỏng hết rồi.

Đang ảo não, trước mặt đột nhiên xuất hiện một chai nước. Tôi tiếp nhận, đang muốn nói lời cảm ơn, kết quả ngẩng đầu đối diện Ôn Dương, nhất thời sững sốt.

Ai muốn biết rõ trò giết ma sói có thể vào link dưới cmt để tìm hiểu. ^^

8. Chương 8: Thổ Lộ

Quách Vũ hét lên: “Mau mau, tiêu độc tiêu độc, vẫn là lão Đại của chúng ra suy nghĩ chu đáo, đây là vũ khí sinh học nguy hiểm cao. Cậu nói, chỉ là một trò chơi cần phải liều mạng như vậy sao, nếu có gì không thoả mái phải lập tức hô lên, huynh đệ gọi cấp cứu.”

Mặt Dư Minh Kiệt hết đen lại đỏ: “Kháo... tên chết tiệt nói cái gì đó? Tôi còn chưa ghét bỏ nước miếng của Tam Nhi thì thôi!”

“Cậu ghét bỏ cái rắm, Tam Nhi của chúng tôi là đoá hoa thủy tiên thuần khiết thẹn thùng, cậu cái tên mù to xác đen xì này chiếm bao nhiêu đại tiện nghi.”

...

Hai người lại cùng nhau nháo loạn, vừa bị chen vào như vậy, chờ tôi ngẩng lên đầu nhìn Ôn Dương, anh đã về chỗ, đang cúi đầu nói chuyện với Khương Mạn.

Trò chơi tiếp tục, tôi lại không còn gì hưng trí nữa, ngấm rượu khiến mọi người càng ngày càng điên, hormone kích thích, thúc giục đủ loại tình cảm ái muội.

Vừa rồi lúc nhìn vào lá bài của mình, tôi lại cũng âm thầm hy vọng người kia là Ôn Dương...

Mượn danh trò chơi, làm ái muội thực.

“Đỏ át hôn đỏ 10, lần này phải là môi đối môi môi!” Lại là Đường Lâm.

Người kia có phải bị chứng thèm hôn môi không? Chờ tôi lật bài, nhẹ nhàng thở ra, may là đỏ 3.

Nguy cơ được giải trừ, tôi giương mắt nhìn Ôn Dương, lại phát hiện mi phong của anh hơi nhíu lại, trong lòng tôi nhảy dựng, không phải là trúng rồi chứ?

Lúc này anh vừa vận ngón đầu, bốn mắt nhìn nhau, tôi có chút xấu hổ rời tầm mắt, thầm nghĩ rằng tặc xấu nhìn lên này về sau phải không chế một chút.

Trong phòng một mảnh trầm trồ phấn khích, đem cả mấy tên đang ngủ kia dựng dậy, vừa rồi lúc Dư Minh Kiệt bị đánh cũng không thấy High đến vậy, toàn thể ồn ào.

Tôi ngẩng đầu vừa nhìn, háo... Đường Lâm cùng Ôn Dương!

“Hôn đi —— hôn đi —— ”

“Ôn Dương cậu là 10 chủ động một chút... nhanh a!”

Vô luận mặt Đường Lâm bày ra bao nhiêu cao lãnh, cũng che dấu không nổi mừng thầm trong mắt.

Cái này gọi là gì? Nếu có chí nhất định thành?

Thật mẹ nó muốn chửi người! Như thế nào cũng cảm giác giống như là Ôn Dương bị chiếm tiện nghi.

Nói đến xót xa trong lòng, kiếp trước tôi giăng co như vậy, kết quả ngay cả một chút phúc lợi hôn cũng chưa mò được đến.

Trong lòng tôi không nhịn được bốc lên giấm chua, nếu là đặt ở trước kia, thời điểm thế này loại lời chanh chua gì tôi đều đã phun ra rồi. Nhưng hiện tại nếu ngay cả màn này cũng không chấp nhận nổi, về sau lại càng không có tư cách đứng trước mặt Ôn Dương.

Vận lần không ngờ tới chính là, Ôn Dương tựa hồ không theo quy tắc, anh lặng im nhìn Đường Lâm, bỗng nhiên cười nói: “Cậu không lựa chọn rút thăm?”

Đám người ồn ào kia yên tĩnh trở lại, lời này có ý tứ gì? Đây là không nguyện ý a.

Sắc mặt Đường Lâm đặc biệt không tốt: “Tôi không phải mới vừa nói không việc gì sao? Cậu chơi không nổi đi?”

Ôn Dương nâng một lá bài lên xem xét, tôi nhìn thoáng qua, chính là lá bài vừa rồi Đường Lâm lật thay cho lá Quốc Vương, anh cười như không cười nhìn Đường Lâm, “Cậu xác định?”

“Tôi đương nhiên...” Thanh âm của Đường Lâm theo động tác ‘im lặng’ trên tay Ôn Dương mà ngừng hẳn, mặt nàng biến sắc, lập tức cắn răng nói, “Rút thì rút, tôi còn không phải là sợ người ta nói tự mình không tuân thủ quy tắc...” Đường Lâm lầm bầm đi rút thăm.

Ôn Dương lại chỉ cười không nói, nhìn nàng đi chọn.

Quả nhiên, không ai có thể ép buộc Ôn Dương làm chuyện anh không thích, tôi trước kia không hiểu này đó, bức bách anh mọi đường, cuối cùng bắt anh càng ngày càng chán ghét mình.

Tôi lại lần nữa ý thức ra bản thân mình lúc trước có bao nhiêu đáng ghét, thật sự là khiến người ta phải xem thường.

Không biết có phải vì chuyện này hay không, hưng trí của mọi người giảm đi không ít, chơi tiếp một lát, tất cả liền giải tán.

“Thạch Sam!”

Ra cửa, tôi nghe thấy phía sau có người gọi, quay mặt lại chính là Giang Ninh, điệu thái độ hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô nương này ở trong lớp nổi danh là thẹn thùng, luôn cảm giác lớn tiếng một chút liền sẽ dọa nàng sợ. Dư Minh Kiệt từng bảo cậu không dám nói chuyện cùng Giang Ninh, chỉ sợ không cẩn thận đem người ta dọa khóc.

“Có thể... cậu có thể cùng mình đi chọn chút đồ không?” Giang Ninh cúi đầu, tay mân mê làn váy, thanh âm rất nhỏ, cảm giác gió thổi nhẹ một cái sẽ tan mất.

“Mua cái gì? Hôm nay quá muộn rồi, sao không sớm nói, ngày mai lại...”

“Rất gấp!” Giang Ninh ngắt lời tôi, lập tức như là bị chính bộ dạng kia của mình dọa, lại cúi đầu, “Sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của cậu.”

“Hai người làm gì vậy? Nhanh lên xe.” Quách Vũ quay đầu lại hỏi, mọi người đang tổ chức thành đoàn thể tốp năm tốp ba bắt xe trở về, đi uống rượu cho dù có xe cũng không có thể lái, cũng không thấy Ôn Dương lái xe.

Tôi ngoảnh lại, nhìn Giang Ninh trước mặt đầu đã thấp đến ngực, quay đầu trả lời: “Tôi bởi Giang Ninh mua chút đồ vật, mấy người đi về trước đi.”

“Mua cái gì, quá muộn rồi không an toàn, tôi đi cùng, vừa lúc ... A... Đau... làm gì.”

Dư Minh Kiệt mới nói đến một nửa, đã bị Khương Mạn nhéo lỗ tai: “Cậu đồ ngu ngốc, đi theo gom nào nhiệt cái gì?”

Quách Vũ cười to: “Ha ha... Hai người từ từ mua, quá muộn thì không cần về, dì quản lí cũng không mở cửa đâu.”

Lập tức là một mảnh ồn ào.

Giang Ninh cúi đầu thấp hơn nữa, nhìn từ góc độ của tôi, hai bên tai đều đỏ rồi, tôi nhỏ tiếng nói: “Chúng ta đi.”

Giai đoạn tốt nghiệp cũng là thời điểm thổ lộ, lập tức sẽ ai đi đường nấy rồi, có mấy lời nếu không nói liền còn cơ hội nữa, tôi lúc trước cũng là bởi vì vậy mà thổ lộ cùng Ôn Dương, cảm thấy bằng bất cứ giá nào, cho dù bị cự tuyệt cũng không sao, liền sẽ tốt nghiệp rồi, cũng không cần phải xấu hổ, chỉ là sau đó lại biến vị.

Tôi nhìn thoáng qua phía Ôn Dương, phát hiện anh đã ngồi lên xe.

Thật không có mất mát nữa, càng nhiều hơn là thói quen.

Cảnh đêm đèn hoa như trú, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh mê say, gió đêm lướt qua, thoát khỏi huyền ảo cùng khô nóng ban này, một đêm dịu mát trầm trụy.

Tôi và Giang Ninh song song bước đi, nàng không nói đi đâu mua đồ, tôi cũng cứ vậy không mở miệng, có một số việc coi như trong lòng đã rõ ràng, nhưng cũng khó bảo đảm là không phải tự mình đa tình.

Chỉ là, không khỏi cảm khái, có vài người che dấu tình cảm của họ thật tốt, tỷ như Giang Ninh, nếu hôm nay không gọi tôi lại, tôi một chút cũng không nhận ra là nàng thích mình, dù sao giữa chúng tôi ngay cả thời gian nói chuyện cũng không nhiều, càng chưa từng thấy nàng chủ động tìm tôi.

Tôi hồi tưởng lại, đúng là một chút dấu hiệu đều không có, cho dù là kiếp trước cũng không hề nhận thấy tín hiệu gì từ nàng.

Tôi nghĩ, nếu không phải tôi thích nam nhân, có một cô bạn gái nhỏ then thừng như thế này, cảm giác cũng không tệ lắm, vừa đùa liền đỏ mặt, nghe lời đáng yêu như trẻ con...

Cứ lang thang vô định, tưởng tượng lung tung như thế, suy nghĩ bất giác đã bay tới rất xa.

“Mình...” Giang Ninh nhẹ giọng mở miệng.

Theo cước bộ Giang Ninh dừng lại, tôi rút tay trái cầm ở trong túi ra, chậm rãi xoay người nhìn nàng, đang nghĩ nên cự tuyệt như thế nào mới không tổn thương tới nữ hài then thừng này. Tôi trước kia có lẽ sẽ không quan tâm hết thấy này đó, nhưng hiện tại khó tránh khỏi có chút cảm xúc.

“Mình... Thích... cậu, đã gần ba năm rồi, bắt đầu từ khi cậu nói giúp mình trước mặt Đường Lâm, có lẽ... cậu cũng không nhớ rõ ...”

Giang Ninh cắn môi, biểu tình xấu hổ túng quần ngắc đầu, tựa như tập trung dũng khí thật lớn, “Kỳ thật mình chỉ là muốn cho cậu biết, mình thích cậu, thích 3 năm rồi, thích trộm ngắm cậu, mình biết cậu ưa tĩnh lặng, không thích ồn ào, biết nơi cậu thích nhất là thư viện, biết cậu uống cà phê sợ đắng, nhưng lại cũng không thích đồ ngọt, mình biết con người cậu trong nóng ngoài lạnh, biết cậu nội tâm rối rắm, mình càng biết... Biết cậu không thích mình.”

Tôi tròn mắt một hồi, cực kỳ bất ngờ thấy nàng thổ lộ như vậy.

Nhìn nữ hài trước mặt bề ngoài xấu hổ túng quần bên trong lại không thiếu kiên định, những đoạn ngắn từng bỏ quên đi đột nhiên nảy lên trong lòng. Tôi lúc trước là thổ lộ như thế nào nhỉ?

“Em tính tình không tốt, cũng không thú vị, anh vì cái gì vẫn luôn chiều cố em như vậy?”

“Em về sau chỉ cười cho một mình anh, anh cảm thấy... Thế nào?”

“Ý của em... Ý của em, Ôn Dương, anh thật sự không rõ sao?”

“Hoặc là người yêu, hoặc là chúng ta liên đoạn giao, như vậy rồi sao có thể tiếp tục làm bằng hữu được? Anh không nguyện ý liên bỏ...”

“Thật sự không được sao?”

...

Thanh âm Giang Ninh kéo suy nghĩ của tôi trở lại, thời điểm người khác thổ lộ lại thất thần, thật sự là quá vô phép.

“Mình biết sẽ không được chấp nhận, chỉ là muốn nói cho cậu biết, có người thâm lặng thích cậu, thích suốt 3 năm, người kia cảm thấy cậu thực ưu tú, cảm thấy cậu thực hoàn mỹ, hận không thể đem những thứ tốt nhất đều đặt ở trước mặt, hận không thể trở thành người tuyệt vời nhất để ở bên cạnh cậu, nhưng mình biết cho dù mình có trở thành người như vậy, cậu cũng sẽ không thích, vô luận mình cố gắng như thế nào cũng sẽ không thành công, cho nên...” Nàng dừng một chút, trong mắt bỗng nhiên ngăn lệ chớp động.

Giang Ninh lại cúi đầu, mũi nhỏ co lại vài cái, cả người rũ xuống: “Cho nên mình chỉ là muốn nói cho cậu nghe, lại cho đoạn tình cảm mà mình đã dệt suốt ba năm một cái dấu chấm tròn, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu cho mình cơ hội này.”

Tôi bình tĩnh nhìn nàng, hơi có chút mê muội, mỗi một câu, mỗi một âm điệu của nàng đều giống như tiếng ngọc thạch thanh thúy chạm vào tim tôi, tôi nghĩ nếu thời điểm kia tôi cũng thổ lộ như vậy thì sẽ thế nào.

Hết lòng mà yêu, không chiếm được cũng không vấn đề gì, mà vô luận như thế nào cũng không nên hận, tôi trước kia vì cái gì không thể minh bạch điều này đây?

Cô nương này khiến tôi vô cùng hồ thẹn, rõ ràng một nữ hài nhất gan gần như không có cảm giác tồn tại, lại cũng có một mặt kiên cường như vậy.

Tôi nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Cậu cũng không hiểu hết tôi, tin tôi... tôi không xứng với tình cảm của cậu như vậy.”

Giang Ninh cúi đầu, buồn bã nói: “Cậu ở trong mắt mình là tốt nhất, ít nhất bây giờ đúng, tuy rằng cảm thấy có lỗi, nhưng mình đã trộm quan sát cậu ba năm, chính mình đã thấy rồi, mình tin tưởng con mắt của bản thân”

Cậu chỉ là trùng hợp không thấy được tôi lúc giận đến nổi phẫn, hoặc là kiếp trước cậu đã phát giác rồi, mới không có một màn thổ lộ này.

Tôi thở dài: “Tôi không hề giận cậu, tôi nói chính là lời thật lòng, tôi không tốt như trong tưởng tượng của cậu đâu, chỉ dùng vỏ bọc dối trá che mắt người, tôi cảm thấy thật có lỗi...”

“Không phải.” Giang Ninh ngẩng đầu nhìn tôi: “Phàm là mình có một chút hy vọng, chắc chắn sẽ không thổ lộ như hôm nay. Mình biết cậu đã có người cậu thích, mình tranh không nổi, nhưng mình xác định không có thích sai người.”

Tôi sửng sốt một chút, nhìn ánh mắt chân thành của Giang Ninh, hơn nửa ngày mới chậm rãi mở miệng: “Cậu biết cái gì...” Cũng phải, nàng quan sát tôi suốt 3 năm, làm sao lại không biết tôi thích Ôn Dương?

“Mình không biết.” Giang Ninh gần như trịnh trọng nhìn tôi, “Nhưng mình ủng hộ cậu, vô luận cậu lựa chọn gì, mình tin tưởng đều là đúng, cậu cũng phải tin tưởng chính mình.” Thanh âm của nàng trước sau như một đều rất nhẹ, lại có loại sức mạnh khiến người ta tin phục.

Tôi từ từ nhắm hai mắt hít sâu một hơi, hoà hoãn cảm xúc bốc lên trong lòng, qua một hồi lâu, mới dùng thanh âm khàn khàn nói: “Cám ơn cậu!”

9. Chương 9: Sinh Bệnh

Chưa từng có người nói qua với tôi như vậy, tôi nhận được chỉ có cười nhạt cùng chán ghét. Tần Viễn vô số lần mắng tôi là “Nhị ý tử”, Tần Phủ sau khi biết tính hướng của tôi liền hoàn toàn bỏ mặc, Ôn Dương...

Tình cảm của tôi cho tới bây giờ chưa từng được tán đồng.

Mẫn cảm, do dự, giãy dụa trong miệng đời, thấp thỏm lo âu, những ánh mắt khác thường đó, rất nhiều lần tàn phá ý chí, khiến tôi liên tục gặp trở ngại trong tình cảm.

Tôi đã cho rằng sẽ mãi thảm hại như vậy, âm u sống trong thế giới của mình.

Nhìn Giang Ninh, tôi có một mặt là cảm động cùng đồng tình, những phương diện khác cũng trở nên thả lỏng.

Giang Ninh thẹn đến cúi đầu, ngại ngần đưa đưa mũi chân, rụt rè nói: “Mình... mình trở về đi, muộn hơn, ký túc xá liền đóng cửa.”

Nửa giờ sau, tôi đưa Giang Ninh đến dưới lầu ký túc xá.

“Đi lên đi, tôi trở về.”

Tôi xoay người muốn rời đi, kết quả ống tay áo bị nàng kéo lại, tôi kinh ngạc quay đầu.

“Cái kia, có thể cầu cậu một việc không?” Giang Ninh vội thu hồi tay, cúi đầu hỏi.

“Cái gì?”

“Cậu có thể ôm mình một cái không, hơn một giờ nữa chính là sinh nhật mình, mình muốn...” Giang Ninh càng nói thanh âm càng nhỏ, đến mặt sau cơ hồ nghe không được nữa.

Ánh trăng mờ ảo, gió đêm lay động bóng cây, đèn đường mờ nhạt, ánh đèn mờ lung tung tóe, có loại cảm xúc ái muội tràn ngập trong không khí.

Tôi kinh hoàng nhìn nữ hài đối diện, thật sự là ánh trăng say lòng người, vừa rồi lại có loại ảo giác tìm một cô gái như thế trải qua một đời cũng thật tốt.

Không được tôi phản ứng, Giang Ninh cực kì tổn thương, khịt khịt: “Không có gì, mình chỉ thuận miệng nói thôi, mình đi lên trước, cảm ơn cậu đã đưa...”

“Được.” Tôi nói.

Tôi chậm rãi mở tay ra hướng về phía nàng: “Sinh nhật vui vẻ, công chúa xinh đẹp.”

Giang Ninh nhắm mắt lại, hàng lông mi dài cong khê rung động, mặt lại dần đỏ lên, hồng vân vẫn luôn đốt bên tai.

Nàng chậm rãi ôm lấy tôi, nói: “Thạch Sam, cảm ơn cậu.”

Khóe miệng tôi cong một đường, thật lòng chúc phúc: “Cô nương xinh đẹp, cậu sẽ hạnh phúc.”

Một tiếng huyết sáo tiếng vang lên, tôi quay đầu lại nhìn, trên cửa sổ ký túc xá đối diện, cái đầu to của Quách Vũ lộ ra: “Trăng treo đầu ngọn liễu, người ước dưới hoàng hôn... Thật sự là xấu hổ chết người ta, ha ha, hai người đây là quay phim thần tượng sao, quá duy mỹ rồi, anh em đều nhìn xuống hai người đó, Tam Nhi đừng quên mời cơm a.”

Giang Ninh bị dọa nhảy dựng, trốn một cái ra phía sau tôi, lập tức áy náy nói: “Thực... Thực xin lỗi, bọn họ...”

Tôi quay đầu trấn an: “Không có việc gì, cậu lên trước đi, không cần quản họ.”

“Vây...” Giang Ninh không yên lòng, cảm thấy đã chiêu phiền toái cho tôi.

“Không việc gì, tôi sẽ giải thích, đi lên đi.” Tôi khuyên nhủ.

Giang Ninh gật gật, lo lắng không yên đi lên lầu.

Tên Quách Vũ kia còn lớn giọng hét: “Đệ muội, yên tâm đi, Thạch Sam của chúng tôi tuyệt đối là hảo nam nhân, đến năm cuối đại học không hề nói chuyện yêu đương, chính là chờ muội đó.”

Đêm muộn, cậu ta hét như vậy, liền có một đồng đầu to vươn ra: “Xảy ra chuyện gì?”

Tôi đen mặt đi lên.

Quách Vũ hàng này pha trộn cùng Dư Minh Kiệt nhị ngốc tử kia, cái hơi sức quá khích ngớ ngẩn đó nếu dùng cho việc học có thể cho cậu ta lấy điểm mười trên mười rồi, làm sao thật không sợ lớn chuyện a.

Vừa đến ký túc xá, tôi đã bị Dư Minh Kiệt kéo đến một bên, “Tam Nhi, lợi hại a, như vậy liền thành?”

“Thành cái đầu cậu.” Tôi tức giận vút người sang một bên, đến ban công rửa mặt.

“Đừng a, được con gái thổ lộ có cảm giác gì?” Dư Minh Kiệt chưa từ bỏ ý định lại bám lên, trông mong đến một cái chớp mắt cũng không có.

Cái cảm giác gì? Tôi cúi đầu nghĩ nghĩ, trả lời: “Rất tốt.”

Quách Vũ nghe xong, bất mãn nói: “Chỉ có hai chữ rất tốt? Đây chính là nữ thần của tôi a.”

“Từ bao giờ, Giang Ninh thành nữ thần của cậu?” Tôi quay đầu lại có chút khó hiểu nhìn cậu.

“A, ở triển lãm nhiếp ảnh tuần trước, cậu đoán xem tôi thấy cái gì?” Quách Vũ hỏi xong, không đợi chúng tôi đoán, liền tự trả lời, “Tác phẩm của Giang Ninh thế nhưng được trưng bày ở đó, hơn nữa còn là tác phẩm đạt giải, đây là trăm phát đại tài, lại rất khiêm tốn.”

Điều này cũng khiến tôi có chút bất ngờ, tôi tuy rằng biết bình thường Giang Ninh thích chụp ảnh, lại không biết nàng đã có thành tựu ở lĩnh vực này.

Bình thường khi lớp có hoạt động, nàng đều chủ động phụ trách chụp ảnh giúp mọi người, bất quá cái máy ảnh SLR kia luôn luôn nổi bật hơn so với bản thân nàng, nghe người ta nói giá trị không nhỏ.

Mà Quách Vũ cũng rất thích chụp ảnh, từ khi có máy ảnh mới, khi không có việc gì thường xuyên đùa nghịch, cả khu ký túc cũng không tránh khỏi bị nhiễu loạn.

Dư Minh Kiệt ngồi ở trên ghế, giống như đại gia gác chân lên bàn, vẻ mặt trầm tư: “Cái này cũng không quan trọng, quan trọng là ông đây làm sao lại không có người thích? Sao không có ai thổ lộ với tôi chứ? Liên coi như không bằng Tam Nhi, ngay cả Quách Tử như vậy còn có bạn gái, tôi kém gì a?”

“Kém đầu óc! Cái gì gọi là ‘ngay cả’ như tôi còn có bạn gái? Cậu mẹ nó IQ không trực tuyến, đời này đều là mệnh cô độc.”

“Nói lung tung, ca cũng là bằng bản lãnh của mình thi đậu đại học X được không? IQ làm sao có thể thấp.”

“Lúc thi cậu cũng có thể quay cóp của người ta, đầu của cậu đây chính là để trang trí, cậu nói hôm nay người ta hẹn hò, cậu nói cậu ngu ngốc đòi đi theo cái gì, còn dám nói mình có IQ?”

Nghe hai người cãi lộn, tôi ngược lại có chút cảm giác chân thực trở lại thời gian sinh viên, đáng tiếc sắp phải tốt nghiệp rồi.

Cửa nhà vệ sinh bị đẩy mở, Ôn Dương vừa mới tắm rửa xong, tóc ướt từ bên trong đi ra, bả vai rộng, đôi chân dài, mặc một chiếc sơ mi màu đen, thật sự là một chữ soái kếp.

Tôi tự nhiên không dám nhìn lâu, lấy chậu chuẩn bị đi vào.

“Giang Ninh sau khi tốt nghiệp sẽ xuất ngoại.” Ôn Dương nói băng quơ.

“A?” Tôi không kịp phản ứng.

“Có thật không?” Dư Minh Kiệt cũng sửng sốt, “Vậy hai người sẽ thế nào?”

Tôi theo bản năng nhìn qua Ôn Dương, Ôn Dương lại giống như chuyện không liên quan đến mình trở lại vị trí, chuyên tâm sấy tóc.

Tôi quay đầu, thở dài một hơi, giải thích: “Chúng tôi không có cùng một chỗ.”

“Cái gì?”

“Không cùng một chỗ, cậu ôm cái gì mà ôm, đùa giỡn lưu manh a.” Dư Minh Kiệt nhảy dựng.

Tôi đến cái mắt lạnh cũng lười trả cho cậu ta, vừa rút ra khăn mặt vừa nói: “Ông đây đã ôm bao nhiêu người rồi, đều tới bắt ông chịu trách nhiệm sao?”

Quách Vũ: “... đừng chém.”

“Lời này thật ra không sai, Tam Nhi còn từng ngủ với Ôn lão đại đó?” Dư Minh Kiệt bắt chéo chân, “Tam Nhi của chúng ta diễm phúc thật không cạn, nam nữ đều ăn! .”

“Hôm nay còn hôn tay của Đại Dư đó, tên thối nát này, lão Đại anh gặp phải đồ cặn bã rồi.” Quách Vũ tức giận bất bình.

Tôi vừa muốn vào nhà tắm, chợt nghe thấy Ôn Dương nghiêm trang nói: “Quả thật!” Lão đạo thiếu chút nữa vút chậu ra ngoài.

Dư Minh Kiệt vẻ mặt khiếp sợ: “Ôn Dương anh làm sao vậy, bình thường anh không phải đều che chở cho Tam Nhi? Chẳng lẽ rốt cục đã nhìn thấu bản chất âm hiểm của người này rồi, tính toán gia nhập ‘liên minh phản Tam Nhi’ của bọn em sao?”

“Cậu thì biết cái gì, đây là ghen, Tam Nhi chính là sủng phi của lão Đại chúng ta, thế nhưng không thủ nữ tắc, được sủng mà kiêu, thông đồng khắp nơi, quả thực không thể nhẫn nhịn, Tam Nhi còn không mau chóng thỉnh tội?” Quách Vũ hướng về phía tôi hét lên.

Tôi: “...”

Quách Vũ mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng cũng biết trước đó tôi và Ôn Dương náo loạn không thoải mái, nhìn thấy hai người không nói chuyện, cho nên đuổi lời nói dẫn giữa hai chúng tôi.

Chỉ có cái tên thần kinh thô Dư Minh Kiệt kia cái gì cũng không nhìn ra.

Ôn Dương cũng ngừng động tác, nhìn về hướng tôi, thần sắc có chút nhợt nhạt, trong phòng xuất hiện an tĩnh ngán ngùi.

Tôi âm thầm thở hắt ra, rũ mắt xuống, trịnh trọng nói: “Thực xin lỗi, lần sau... Sẽ không.” Nói xong, tôi cầm đồ dùng vào nhà tắm, cũng không nhìn xem những người khác đến tới cùng là có cảm tưởng gì.

Tôi nên bưng nước ấm đến tạ tội, thương tổn kiếp trước không phải một câu ‘thực xin lỗi’ là có thể tiêu tan, mà hiện tại tôi còn dựa vào danh nghĩa rời xa anh, nói bao nhiêu lời thương tổn, nói trắng ra kỳ thực vẫn là ích kỷ.

Là Giang Ninh khiến tôi tỉnh ngộ, hẳn là phải yêu một người như thế nào.

Cậu kia nói như thế nào nhỉ, cuồn cuộn hồng trần, mặc mặc tương đẳng, hà tất sống trong bi quan, dựa theo mục tiêu mà tiến lên, không cần hoàn mỹ, chỉ cần trọn vẹn.

(cuồn cuộn hồng trần, mặc mặc tương đẳng: hồng trần cuồn cuộn, đều lặng lẽ như nhau. Câu này nhìn như rất dễ, từ nào cũng rất rõ nhưng mọi người tự cảm nhận nhé, mình chẳng hiểu gì cả =)))

Tôi tắm rửa xong vừa đi ra, ký túc xá liền lâm vào một mảnh hắc ám.

“Sát, tôi còn chưa có xem qua máy tính! Hôm nay sao tắt đèn sớm vậy?” Dư Minh Kiệt kêu to.

Tôi thở dài, bò lên giường, kéo chăn bọc mình lại, thật sự là một ngày hỗn độn.

Vừa ngủ liền thẳng đến hừng đông, sắp tốt nghiệp cũng chỉ có điểm tốt này, không cần lên lớp có thể ngủ ngon rồi tự tỉnh, Dư Minh Kiệt không biết đã đi đâu rồi, người này lúc nào cũng tỉnh lực tràn trề đến đòi mạng, Quách Vũ hẳn đã đi tìm bạn gái.

Ôn Dương còn đang ngủ, phỏng chừng là hôm qua uống mệ rồi, tôi dọn dẹp xong, vẫn không thấy anh có động tĩnh gì.

Ôn Dương người này phi thường quy củ, chưa từng thấy anh có hành vi lại giường, hôm nay thật sự chơi kỳ lạ, tôi do dự đi đến.

Tôi gọi nhỏ hai tiếng phát hiện vẫn không có phản ứng.

Theo bản năng cảm giác có chút không ổn...

Tôi kiên trì đứng ở dưới giường anh, sau đó vươn tay kéo chăn một chút, lại gọi một tiếng: “Ôn Dương?”

Không phản ứng...

Tôi bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

“A...” Truyền đến một tiếng rên đau đớn.

Bàn tay tôi run một trận, vội trèo lên giường xem xét, thanh âm như vậy đời trước tôi rất quen thuộc.

“Ôn Dương... Anh làm sao vậy?”

Dưới chăn khuôn mặt Ôn Dương tái nhợt, thống khổ cuộn mình, mồ hôi trên mặt theo hai má chảy xuống bên môi, tay ấn chặt dạ dày.

Tôi rốt cục nhớ ra, thân thể luôn Ôn Dương vẫn rất tốt, nhưng mà từ khi cắt đứt quan hệ cùng người nhà hồi năm cuối đại học, ăn uống bắt đầu không đều, lại thêm áp lực gây dựng sự nghiệp, vì công việc mà uống rượu không ngừng.

Ngày hôm qua... Ngày hôm qua tự tập anh lại uống nhiều quá, cho nên là bệnh đau bao tử của Ôn Dương...

“Ôn Dương đừng sợ, em mang anh đi bệnh viện —— anh cố chịu chút ——” Tôi nâng Ôn Dương dậy, phát giác ra cánh tay mình đang run rẩy kịch liệt, sau khi trọng sinh lần đầu tiên sợ hãi đến vậy.

Người bạn cách vách giúp mang Ôn Dương ra ngoài ký túc xá, tôi công anh chạy ra khỏi trường.

“Thạch Sam, phòng y tế trường hướng bên này.”

Không... Không thể đến phòng y tế, phải đi bệnh viện.

Tôi công Ôn Dương, hơi thở ẩm áp phả vào trên vai, yết hầu tôi chua xót, mỗi một nơi trong tim đều ảm ỉn đau đớn, thanh âm không thể khống chế mà nghẹn ngào: “Ôn Dương không có việc gì, ảm, anh cố chịu chút, em lập tức mang anh đi bệnh viện.”

“Ôn Dương em sai rồi, đừng dọa em!”

Ôn Dương như vậy, Ôn Dương không hề tức giận như vậy, khiến tôi nghĩ đến kiếp trước anh chính là cứ thế mà rời bỏ tôi, ở ngay trước mặt tôi mà ra đi không hề lưu luyến.

Anh nói đời này đã như vậy, nhưng anh kiếp sau hoàn toàn không muốn gặp lại tôi.

Anh nói anh phải đi rồi, mọi người ở lại mạnh khỏe.

10. Chương 10: Cổ Nhân

Cảm giác nơi trái tim giống như đột nhiên bị người bóp chặt, dòng nhiệt lưu trong mắt rốt cục khống chế không nổi tràn xuống hai bên má, tôi đưa tay trái lau mặt, thấp giọng nói: “Ôn Dương, nhất định sẽ không có việc gì đâu, đời này chỉ cần là anh muốn em đều sẽ giúp anh bắt lấy, giúp anh dọn sạch chướng ngại, để anh trải qua mỗi ngày đều vui vẻ khoái hoạt.”

Tôi ngồi ở hành lang bệnh viện, ánh mắt không có tiêu điểm hướng về đám người tới tới lui lui. Có một khoảnh khắc như vậy, tôi phân không rõ bản thân đang ở hiện thực hay là trong mộng. Sau khi trọng sinh tôi thường xuyên mơ phải ác mộng như thế, trong bệnh viện lạnh như băng, bác sĩ lắc đầu nói với tôi người không được rồi, bảo tôi đi cáo biệt lần cuối cùng.

Giọng nói Ôn Dương mang đầy oán hận, tiếng tôi cuồng loạn gào thét, thanh âm Tần Viễn nguyên rửa cùng cười nhạo —— bao nhiêu lần quanh quẩn bên tai, xua thế nào cũng không đi.

Tôi từng tự hỏi vô số lần, ý nghĩa tôi trọng sinh là gì, là bắt đầu lại một lần nữa, hay là lạnh nhạt thờ ơ, là rời xa hay là bù đắp.

Nhưng mà hiện tại đều không quan trọng, mỗi khi nhìn thấy Ôn Dương, tôi không có biện pháp, cái gì cũng không làm được.

Cửa phòng cấp cứu rốt cục mở ra, tôi vội đứng dậy tiến lên, kết quả chân mềm nhũn, suýt nữa té ngã.

“Cẩn thận!” Một nữ bác sĩ trẻ đỡ lấy tôi.

Tôi đứng vững, vội vàng nhìn về phía bác sĩ trưởng.

“Dạ dày co rút, hiện tại đã không vấn đề gì nữa, bình thường chú ý chế độ ăn uống, cấm rượu thuốc.” Nói xong vị bác sĩ trung niên lại nói với bác sĩ đứng cạnh tôi, “Tiểu Dương đưa bọn họ đến phòng bệnh đi.”

Tôi chuyển tầm mắt sang người bên cạnh, vừa thấy rõ, thân thể bất giác băng cứng, nhin không được cười khổ, đây chính là cái gọi vận mệnh.

Đặt Ôn Dương lên giường bệnh xong, tôi hỏi: “Anh ấy bao lâu có thể tỉnh?”

“Chờ hết thuốc mê, thêm thời gian ổn định, phỏng chừng phải vài giờ, cậu có thể về trước chuẩn bị một ít đồ dùng cho người bệnh.” Bác sĩ xinh đẹp trả lời.

Tôi gật đầu, quay về phía nàng nói: “Vậy làm phiền cô giúp tôi chiếu cổ trước, tôi liền trở về lấy.”

Nữ bác sĩ mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, giao cho tôi là được. Tôi là sinh viên y thực tập ở đây, không nhiều việc lắm, có thể giúp cậu trông coi người bệnh, cam đoan sẽ không để anh ta có việc gì.”

Tôi gật đầu: “Phiền cô, bác sĩ Dương.”

Chính là bởi vì biết cô sẽ chiếu cổ anh ấy thực tốt, mới có thể đem người này phó thác cho cô. Bánh răng của vận mệnh chung quy vẫn phải vận hành theo quỹ đạo đã định, vô luận thế sự thay đổi như thế nào, những người có duyên cuối cùng cũng sẽ gặp lại.

Tựa như... Hai người bọn họ...

“Khách khí rồi.” Nữ bác sĩ cười cười, “Cậu giúp người bệnh thu dọn, không cần mang quá nhiều, một bộ quần áo để thay đổi là đủ, ngày mai có thể xuất viện rồi, dạ dày chủ yếu vẫn là cần tĩnh dưỡng, bình thường phải dặn dò người bệnh nhiều hơn.”

Tôi thản nhiên cười cười, nói một tiếng cảm ơn.

Đơn giản thu dọn đồ đạc, điện thoại cho Quách Vũ báo một tiếng, liền rời trường. Quách Vũ cũng muốn theo đến, liền bị tôi cự tuyệt, ngày mai Ôn Dương có thể trở về rồi, buổi tối cứ nên để cho anh hảo hảo nghỉ ngơi.

Tôi mang theo đồ đạc đã thu xếp cùng cháo vừa mua ở trên đường, trở lại bệnh viện. Không chờ đến gần, đã nghe thấy từ trong phòng bệnh truyền ra từng trận tiếng cười.

“Anh không biết cậu ta lúc ấy có bao nhiêu thú vị, thất hồn lạc phách túm tay bác sĩ Trần nói, van cầu ngài nhất định phải cứu anh ấy, nếu người này có chuyện gì, tôi cũng không sống được, ha ha...”

“Khụ khụ... Cậu ấy thật sự là nói như vậy ?”

“Tôi học theo không giống lắm, là như trên TV ấy, khóc đến thê thảm, lúc đó chúng tôi đều nghĩ đến anh đây là bị bệnh nan y gì rồi.”

Tôi vội đẩy cửa ra, đánh gãy cuộc nói chuyện của bọn họ. Tuy rằng có thể tạo cho bọn họ cơ hội ở chung, nhưng không đồng nghĩa tôi nguyện ý để bọn họ ở sau lưng chế giễu mình, tôi lúc ấy chỉ là quá sốt ruột, căn bản không nhớ rõ bản thân đã nói cái gì.

Nữ bác sĩ trẻ ngừng tiếng cười, Ôn Dương vẫn mang theo tiểu ý nhìn tôi.

Trên mặt tôi không nhịn được nóng lên, hôm nay đúng là quá dọa người rồi, một bệnh bao tử cỡ con, tôi lại biến thành giống như sinh ly tử biệt, bị người cười nhạo cũng là đáng.

Nhưng tôi cũng là hợp tình, tôi cùng lắm là quá sợ hãi thôi.

“Anh... anh tỉnh rồi, ăn chút gì đi, em mua cháo.” Tôi cất kỹ đồ đạc, múc cháo đưa qua.

Nữ bác sĩ lại tiến đến, cười ha ha nói: “Thật chu đáo, còn là cháo hoa, không bột ngọt, có thể ăn một chút.”

Ôn Dương tiếp nhận cháo, mỉm cười nhìn tôi, nói: “Cảm ơn.”

Trong lòng tôi thả lỏng, cũng chậm rãi mỉm cười: “Anh thế nào rồi, khỏe hơn chưa?”

“Tôi đi trước, hai người có việc cứ ấn chuông là được.” Nữ bác sĩ xinh đẹp nói.

Tôi quay người lại, cười nhẹ nói lời cảm tạ nàng: “Hôm nay phiền toái rồi.”

“Đừng khách khí, công việc thôi.”

Dương Huyền nói xong, cúi đầu dặn dò Ôn Dương trên giường bệnh, “Ôn đồng học về sau phải chú ý dạ dày của mình, anh tự mình không quan tâm, đem người ta dọa tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu rồi, đừng tiếp tục không biết nặng nhẹ a.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ Dương.” Ôn Dương cười đầy ôn nhu.

Tôi hơi cong khoe môi nhìn bọn họ, tâm trạng lại không ngăn được chua xót, mới tán gẫu một lúc, quan hệ đã tốt như vậy, còn biết cả họ tên.

Bỏ đi, mặc sức thông đồng đi, lần này không ngăn cản các người nữa, kiếp trước tạo nghiệt, đời này nói thế nào cũng nên trả lại rồi.

Lần này hai người nhất định phải giữ chặt lẫn nhau, đều đừng buông tay ...

“Người đã đi rồi, còn nhìn!”

Thanh âm Ôn Dương kéo tôi về hiện thực, lúc này mới phát giác mình lại thất thần.

Tôi tức giận cười nói: “Còn nói em, em đoán chừng gia phả nhà mỹ nữ đều bị anh điều tra xong rồi, có phải không Ôn đồng học?” Ba chữ tôi cuối cùng tôi cố ý nhấn đặc biệt nặng.

Ôn Dương mất tự nhiên ho khan một tiếng, bên tai thậm chí có chút phỉếm hồng: “Anh chẳng qua là cảm ơn người ta đã hảo tâm chiếu cố, bác sĩ Dương thật có trách nhiệm, vậy cũng là vượt ngoài chức trách rồi.”

Tôi đè nén ghen tuông không ngừng bốc lên, gượng cười nói: “Đâu chỉ là trách nhiệm, còn có ôn nhu hào phóng, thiện hiểu lòng người, tính tình tốt, tâm địa tốt, hiểu chuyện lại không quẩn người, thật tìm không ra cô gái nào tốt hơn đâu.”

Lông mày Ôn Dương khẽ nhướn, hỏi: “Em sao mà hiểu rõ như vậy?”

Tôi giờ mới kịp phản ứng, lại không quản tốt cái miệng, thiếu chút nữa hỏng chuyện, lập tức nghiêm mặt nói: “Nhìn là biết, lúc làm thủ tục nhập viện, chợt nghe có người khen, đúng là một cô nương không tồi.”

“Em thích?” Ôn Dương lại hỏi.

Không phải, là anh thích! Anh lúc trước thích nàng như vậy, vì nàng mà gây hấn với tôi không ít, bởi vì sợ tôi tiếp tục uy hiếp Dương Huyền, hai người này cuối cùng bị tôi hại thành một đôi uyên ương bất hạnh.

“Ai lại không thích?” Tôi hỏi lại, chuyển hướng đề tài, “Được rồi, uống chút cháo trước, anh đã một ngày không ăn gì rồi.”

Ôn Dương lúc này mới không nói nữa, tiếp nhận cháo.

Nhìn thấy anh ăn, tôi mới cảm giác trái tim yên ổn lại, Ôn Dương trong trí nhớ kia lại sinh động lên.

Ôn Dương anh yên tâm, lần này em nhất định giúp anh theo đuổi được Dương Huyền, không lưu tiếc nuối.

Ôn Dương ăn xong, tôi đem khăn mặt đã giặt sạch sẽ đưa cho anh lau tay, phục vụ thập phần chu đáo .

“Hôm nay đa tạ em.” Ôn Dương trả khăn mặt cho tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sam-trong-thuy-phuc>